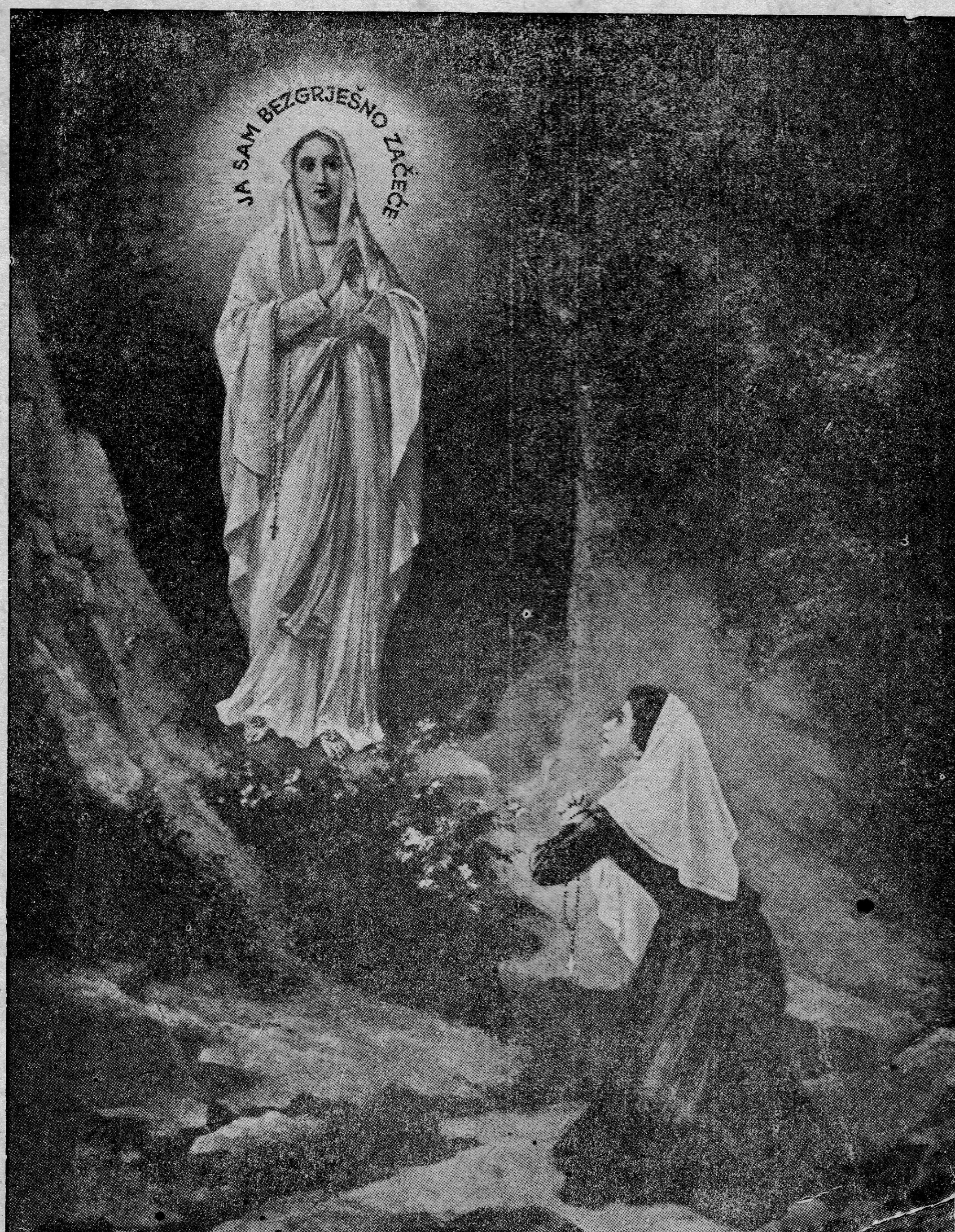
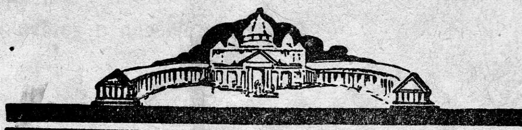
Poštarina plaćena u gotovu

NAŠA GOSPA LURDSKA

22

1935 BROJ 1

CRKVENA GODINA

SIJEČANJ 1935.

1. U. Novo ljeto, ujedno blagdan obrezanja Gospodnjega. Spasitelj se podvegnuo tom starozavjetnom zakonu, da nas nauči poniznosti i posluš-nosti. Prigodom obrezanja nadjenuto Mu je Ime Isus. Na novo ljeto opominje Crkva vjernike, da se spomene prolaznosti. Započela je nova godina, a Bog sam znade, tke će doživljeti njezin konac. Sreća u novom ljetu, kao i u cijelom životu ovisi o našem predanju u svetu Volju Božju.

2. S. **Ime Isusovo.** (Nezapovijedani blagdan). Nema drugoga Imena ni na nebu ni na zemlji danoga ljudima, u koje bi se mogli spasiti...« Potpuno oproštenje, uz obične uvjete, mogu dobiti vjernici, koji obave kakvu pobožnost na čast sv. Josipu.

3. Č. **Genoveva.** — Prvi četvrtak u mjesecu. Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštinie presv. Sakramenta.

4. P. **Tito**, biskup, učenik sv. Pavla Apostola. — Prvi petak u mjesecu. Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine presv. Srca, presv. Sakramenta i Apostolstva molitve, a uz obične uvjete i svi vjernici, koji obave razmatranje o ljubavi BoŽanskoga Srca prema nama.

5. S. **Telesfor**, biskup mučenik. — Prva subota u mjesecu.

6. **Ne. Bogojavljenje.** (Sv. Tri Kralja). »Danas je zvijezda dovela mudrace k jaslicama; danas je Gospodin razveselio goste, pretvorivši vodu u vino na svadbi; danas se Krist dao krstiti od Ivana, da nas otkupi«. Danas se slavi u Crkvi spomen na ta tri događaja, kojima se osobito objavilo Božanstvo Kristovo, pa se zato i sam blagdan nazivlje Bogojavljenje. Za mudrace od Istoka, koje spominje sveto Evanđelje, kaže stara predaja, da su bili trojica na broj i da su bili poglavice, kraljevi svojih naroda. Došli su iz poganskih zemalja. Prema jednoj predaji doživjeli su visoku starost, pa ih je našao na životu sv. Pavao i pokrstio. Kako su oni bili pretstavnici pogana pred Isusovim jaslicama, to Crkva preporuča danas osobito molitve i sakupljanje darova za misije u poganskim zemljma. U našim se krajevima bavi radom za misije Misijska centrala, Zagreb, Palmotićeva ul. br. 31. — i Družba sv. Petra Klavera, Zagreb, Draškovićeva ul. br. 12. Misijska centrala izdaje misijski mjesečnik »Katoličke misije«, a Klaverova družba »Jeku iz Afrike« i »Crnče«. — Prva nedjelja u mjesecu. Oproštenja kao na prvi petak. Članovi Bratovštine svete Krunice mogu dobiti pottpuno oproštenje uz svoje uvjete.

7. P. **Lucijan, mučenik.**

8. U. **Severin.**

9. S. **Julijan.**

10. Č. **Agaton**, papa.

11. P. **Higin**, papa i mučenik.

12. S. **Arkadije, Ernest**, opat.

13. **N. Sv. Obitelj.** Uvijek, a napose u današnja teška vremena stavlja nam Crkva pred oči svetu Obitelj, kao savršeni uzor svake kreposti, molitve i rada. Preporuča se posveta obitelji.

14. P. **Feliks**, mučenik.

15. U. **Pavao**, pustinjak. Smatra se začetnikom svetih pustinjaka.

16. S. **Marcel**, papa, mučenik. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

17. Č. **Antun**, pustinjak.

18. P. **Stolica svetog Petra u Rimu.** — Počinje svjetska molitvena osmina. O tom vidi članak pod tim naslovom.

19. S. **Kanut.**

20. **N. 2. po Bogojavljenju. Fabijan**, papa, i **Sebastijan**, mučenici.

21. P. **Agneza**, djevica, mučenica.

22. U. **Vincencije i Anastazije**, mučenici.

23. S. **Zaruke Bl. Djevice Marije.**

24. Č. **Timotej**, biskup, mučenik, učenik svetoga Pavla.

25. P. **Obraćenje svetoga Pavla**, apostola. Svršava svjetska molitvena osmina.

26. S. **Polikarpo**, biskup, mučenik.

27. **N. 3. po Bogojavljenju. Ivan Zlatousti**, biskup, crkveni učitelj. Potpuno oproštenje uz obične uvjete mogu dobiti vjernici, koji barem triput u tjednu zajednički mole Krunicu Gospinu.

28. P. **Ildefons.** — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

29. U. **Franjo Saleški**, biskup, crkveni učitelj.

30. S. **Martina**, djevica, mučenica.

31. Č. **Petar Nolasko**, ispovjednik. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda svetog Franje.

D. H.

Treće hrvatsko hodočašće u Svetu Zemlju

Početkom mjeseca srpnja polazi po treći put naše narodno hodočašće u Svetu Zemlju. Trajat će 21 dan. Cijene za treći razred 7500 Din, za drugi razred ..500. Potanji Program bit će objavljen u budućem broju. Prijave će se primati samo do konca ožujka. Zato neka se već sada počne prijavljivati i spremati potrebni novac, tko se kani tom hodočašću pridružiti. Sve upute daje i prijave prima

Odbor za hodočašće u Svetu Zemlju, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

„NAŠA GOSPA LURDSKA“ izlazi svakog mjeseca jedamput. Pretplata 15 Din na cijelu godinu (za inozemstvo 30 Din.) Pojedini broj 1·50 Din. — Uprava „Naše Gospe Lurdske“, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. „Našu Gospu Lurdsku“ izdaje Konzorcij Kuće Dobre Štampe. Za vlasnika, izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, Zagreb, Trenkova ulica 1. Tisak Tiskare Narodne Prosvjete, Zagreb, Trenkova 1. Za tiskaru odgovara Rajmund Šušin, Zagreb, Kuhačeva ul. 2. II. kat.

NAŠA GOSPA LURDSKA
GODINA VIII. UREĐUJE DR PAVAO LONČAR BROJ 1.

NAŠA GOSPA LURDSKA I NOVA GODINA

— Evo slugo Gospodnji, neka mi bude, kako ti veliš. — Tako je rekla Marija arkanđelu Gabrijelu, kad joj je navijestio, da će postati Majkom Božjom.

Što nam kažu ove riječi i osobe: Marija i Gabrijel prigodom Nove godine, u koju ulazimo? I bl. dj. Mariju i arkanđela Gabriela vidimo na prvoj slici sv. Krunice u donjoj crkvi lurdskoj. Prije svega zašto je Gabrijel ondje, a zašto Marija?

Gabrijela šalje Bog, da donese vijest Mariji. On vrši poslanstvo Božje. On služi Bogu. Anđeli uopće imadu taj posao, da Boga hvale i da izvršuju Njegove naloge. Oni služe Bogu.

Marija sluša vijest Gabrijelovu. On Joj priopćuje volju Božju. Bog imade s Njom posebne nakane. On Joj određuje, da s Njim surađuje u velikom djelu spasenja, i tako da služi. A Ona rado odgovara: »Neka bude. Ja pristajem. Ja ću slušati. Ja ću služiti«.

Kako su to dvije odlične osobe: Marija i Gabrijel! Obadvije služe Bogu. I Bog po njima čini velike stvari za cijeli svijet.

Kako su to divni primjeri za nas prigodom Nove Godine! I mi odlučimo, da ćemo Bogu služiti cijele godine. Neka se na nama vrši volja Božja i bit ćemo veliki. Pa koju drugu zadaću i imade čovjek na tome svijetu, nego Bogu služiti i spasiti sebe, svoju dušu i druge, koliko mu je to moguće. Jest tako je.

Kad je Bog stvorio Adama, veli nam sveto Pismo, postavio ga je u raj zemaljski. Tom mu je zgodom nešto zapovijedio i nešto zabranio. Zapovijedio mu, da obrađuje vrt, a zabranio mu, da ne jede s drveta spoznanja dobra i zla. Adam je dakle primio obvezu, da sluša Boga i da Mu se pokorava ili drugim riječima, da Mu služi. Tako nas uči povijest Adamova u Starom Zavjetu, a tako nas uči povijest Marijina u Novom Zavjetu. Ona nas uči da je naša glavna i prva zadaća na tom svijetu služiti Bogu, to jest vršiti Njegovu volju i držati njegove zapovijedi. Dobro je, da se toga sjetimo osobito sada prilikom Nove Godine. Mnoge ćemo teškoće lakše snositi, kad znademo, da time vršimo volju Božju i radimo za svoje vječno spasenje.

Bl. dj. Mariju i arkanđela Gabrijela vidimo u Lurdu u crkvi svete Krunice na slici, koja prikazuje prvo otajstvo svete Krunice.

No nas jako zanima i šesta slika. Ona prikazuje Našega Spasitelja u vrtu Getsemanskom. Krvlju se znoji. Tri su apostola sv. Petar, Jakov i Ivan nedaleko od Spasitelja. Još vidimo na slici anđela i Judu, apostola odmetnika. Sve su ove osobe veoma značajne u svom radu. Evo zašto.

Anđeo dolazi i Spasitelja tješi i krijepi. On mu služi. Juda dolazi da ga izdaje. A tri apostola ne bave se ni s Isusom ni anđelom, a ni s Judom. Oni spavaju. Oni su bez posla. Ovdje na slici šestoga otajstva sv. Krunice Gospine vidimo tri zanimanja ljudska za svetu vjeru.

U ovim osobama vidimo naime i danas tri vrste ljudi. Jedni Isusu služe, kao i anđeo, drugi navaljuju na Njega i izdaju ga kao i Juda, a treći su nehajni i nemarni ni zašto, kao i ona tri apostola u vrtu Getsemanskom, dok se Isus krvlju znoji.

Oni, koji Isusu služe, vrše svoje dužnosti, prema Bogu, idu putem spasenja. Oni, koji se proti Isusu bore, ne mare za svoje dužnosti prema Bogu; napustili su svoje obećanje učinjeno na sv. Krstu, i tako su u opasnosti da zauvijek propanu.

Treća vrsta ljudi su oni, koji nijesu baš neprijatelji Isusovi. Ali Mu ne služe kako treba i koliko im treba za njihovo spasenje. Oni ne svetkuju nedjelje. Oni ne idu na sv. Misu. Oni se ne ispovijedaju i ne primaju svetu Pričest ni o Uskrsu. Na dnu svoga srca oni vjeruju u Isusa. Oni vjeruju ono, što Crkva uči. Ali vršenje vjerskih dužnosti odgađaju uvijek na kasnije, kad budu tobože imali više vremena, kad budu ćutili, da im se približavaju zadnji dani i mjeseci života.

Ovakvi ljudi doduše vjeruju, ali ne služe Bogu. Oni se, istina je ne bore proti Bogu, ali se ne bore ni za Boga. Oni su nehajni. A to je zlo, to je grijeh. Kad bi dijete bilo nehajno i ne bi marilo, da iskazuje dužno poštovanje svomu ocu, svojoj materi, zar ne bi bilo nesamo nezahvalno, nego i nevrijedno njihove pažnje. Tako je tu i s ljudima, koji su nehajni u vršenju svojih dužnosti prema Bogu. I sam je Spasitelj kazao: »Tko nije sa mnom, taj je protiv mene«.

Pa i katekizam nas uči, da nije dosta samo vjerovati, nego treba i vršiti zapovijedi Božje. Oni, koji su došli do razuma, oni su vezani, da drže zapovijedi Božje i crkvene. Sv. Pismo veli, da je sama vjera bez djela mrtva. Nije dosta samo Boga spoznati i ljubiti, nego treba Mu i služiti.

Katekizam naše svete vjere nabraja doduše najprije vjerske istine, koje moramo vjerovati, da se spasimo. Ali tim nabrajanjem vjerskih istina ne svršava katekizam. On nastavlja i nabraja zapovijedi, koje moramo vršiti i kreposti

u kojima se moramo vježbati, ako se hoćemo spasiti.

Sam Spasitelj veli: »Ne će svaki, koji mi govori: Gospode, Gospode, ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj, koji vrši volju Oca mojega, koji je na nebesima, on će ući u kraljevstvo nebesko«.

Kako li nam je u tom lijep primjer dala bl. Dj. Marija. Baš zato što je uvijek i u svemu vršila volju Božju, Bogu služila, Bog Ju je odlikovao, da je postala Majkom Božjom. Ne samo to, nego Ona vršeći volju Božju, vršila ju je i vrši je po namjeri Božjoj i tako daleko, da se brine i za nas i za cijeli svijet od časa Materinstva Božjega. Nije nam samo donijela Spasitelja i Otkupitelja, nego nam s Njime donijela i donosi neprestano sve milosti, koje su nam potrebne. Ona nam donosi i otkriva neprestano nova dobročinstva Božja. Jedno od takovih osobitih dobročinstava Božjih jest: Njezino ukazanje u Lurdu i milosti i ozdravljenja, koja se ondje dijele neprestanim Njezinim posredovanjem i zagovorom. I ondje nam Ona neprestano propovijeda, da vršimo volju Božju i tako Bogu služimo. Onima, koji se Boga boje sve ide na dobro.

Tako je radila Gospa. To neka bude i nama vrhovna i glavna odluka, kad ulazimo u Novu godinu 1935. U svemu gledajmo prst Božji i volju Božju, što god nas stigne, pa nas Bog ne će zapustiti. Vršimo sve u duhu svete vjere i njezinih zapovijedi. Obavljajmo revno svoje vjerske i staleške dužnosti, pa ćemo crpsti iz vjere obilje utjehe i zadovoljstva i blagoslova Božjega. S tim željama čestitamo svima Novu godinu! **Dr. P. Lončar.**

NOVA GODINA I DANAŠNJE PRILIKE

Dobro je da se prigodom Nove Godine ogledamo oko sebe i promotrimo današnje prilike s kojima ulazimo u godinu 1935. Počnimo kod kuće u našoj domovini.

U Hrvatskoj nema ni jednog većeg mjesta iznad 200 hiljada žitelja. Zagreb se napreže svom snagom, da dođe do tog broja. Za Zagrebom hiti Subotica. Sarajevo također raste. Sa porastom gradova raste i njihova pokvarenost. Ta se pokvarenost širi iz gradova i u naša nekoć nepokvarena sela.

Ostala mnogo manja mjesta ne uplivaju mnogo na okolicu. Industrije također nemamo mnogo, no i ona brzo i stalno napreduje. Koliko je drukčiji današnji život od onoga prije nekoliko desetljeća! Ljudi koji stanuju dva, tri, četiri ili više sati hoda od grada ili tvornice, voze se svaki dan vlakom na posao. Onaj jednostavni, naravni život na selima sve više gine. Štampom, časopisima, knjigama, radijem i svim mogućim modernim sredstvima raznosi se sve, što je moderni svijet izumio, u zadnji kutić sela, najskriveniju dolinu i najviše brdo. Tako da ćemo danas teško naći krajeva, o kojima je pjevao pjesnik Gregorčič:

»Tu je narod pošten, miran,
Tu je narod krepak, jak,
On okužen jošte nije.
Nit od svijeta posto mlak«.

Čovjek teži za srećom.

Možda će nam tko reći da smo natražnjaci, ljudi starog kova, koji branimo napredak i kulturu. Dopuštamo uvijek i svagdje sve što je dobro. Dopuštamo prije svega poštenu zaradu. Želimo također da zaradu upotrijebi svaki tako, da mu bude napredak uistinu sretan!

Jer čovjek ne ide samo za tim, da ima novaca, ni za tim da jede i pije, da se oblači, vozi i zabavlja. A za čim ide, ako ne za tim? Čovjek hoće da bude sretan! Svaki želi biti sretan i mi svakomu sreću dopuštamo. I u koliko moderni napredak donosi ljudima pravu sreću, u toliko ga pozdravljamo, a ako ne donosi sreće, tko može biti toliko zloban, da bi dopuštao ljudima nesreću?

Dobre i loše strane civilizacije.

Moderni nam napredak donosi sa sobom ugodnosti, kojih naši pređi nisu poznavali. Radije se vozimo na vlaku, autu, biciklu i motociklu, nego da idemo pješke po cesti

Pa neka svijet uživa, što mu moderni napredak nuđa, — u koliko je to pošteno, nedužno, bez štete i pogibli. No očevidno je, da napredak donosi sa sobom također mnogo štete, koje naši pređi nisu poznavali. Zgodnije je svakako vlakom, autom ili biciklom za četvrt sata prispjeti onamo, kuda smo morali prije ići po cijele sate cestom. To je dobra strana civilizacije. Ali ako ljudi u nedjelju po podne, a možda i prije podne, sa svim tim sredstvima jure na zabave na sve strane, mjesto da idu u crkvu? To je eto slaba strana takozvanog napretka.

Želja za užitkom.

Cilj je današnjeg čovjeka uživanje do iznemoglosti. Ljudi teže jedino za laganim i udobnim životom. Zato na jednoj strani ne će da propuste ni jednog užitka, što im zemlja nudi, a na drugoj strani se klone i straše svake neprilike i teškoće. Put im do crkve postaje sve teži i teži. Služba Božja preduga. Svaki im je prigovor protiv crkve dobar. Cjele skupine muškaraca stoje za vrijeme sv. Mise pred crkvom. Popodne ići u crkvu u posljednje je vrijeme izišlo posve iz običaja. Nedjelja po podne služi samo zabavi. Građani su još gori. — Oni jure već u subotu po podne na izlete, dakako da ostaju većinom bez nedjeljnje sv. Mise. Čovjek postaje životinja, i ponosi se, čim je pao do većeg stupnja živine. Moda je postala izazovno besramna, drska, bez dostojanstva, bez srama i ukusa. A sve joj se klanja. Tako da su se počela i naša, nekad poštena sela, pomalo povoditi za gradom. Najstrašniji su pojavi toga iživljavanja to, što naše majke ne će da imadu djece. Ne će da se s djecom

muče. Hoće da budu slobodne, da žive bez brige, da se zabavljaju, gizdaju, pokazuju i nastavljaju. Nematerinstvo, nastavljanje, pokazivanje odijela i kože smatraju za žensko zanimanje. Kako strašno harači danas — bijela kuga po našoj Slavoniji, a nažalost i po ostalim krajevima! Božje se zapovjedi više ne cijene. Ne pitamo za njih, pitamo samo za ugodnosti i ono, što nam je drago!... S tim su više ili manje u vezi druge srodne nečednosti: zakonska nevjera, spolne bolesti i slične rugobe, o kojima govori sv. Pavao: neka se ni ne spominju među nama! To sve spominjemo zato, da znamo, gdje smo...

To su oni studenci, na koje se sam Bog tuži, da su ih ljudi iskopali, a vode ne mogu da zadrže. Oni su samo trenutačna mala obmana. Ne mogu nikad donijeti ljudima prave sreće. Onoga, koji je izvor svake sreće, zabacuju.

Grubi materijalizam.

Grubi materijalizam prevladava sve više i više. Materijalizam je postao nova vjera; vjera našega vremena. Vjera u novac, meso i piće. Samo tjelesne stvari, stvari, koje ginu, trunu, gnjiju, koje se bacaju na smetište i đubrište imadu veliku cijenu i za njima sve hlepi.

Plemeniti idealizam stalno opada i gine. Idealne duhovne, nepromjenljive, vječne dobrote nemaju više vrijednosti. Sve je to samo zato, jer je vjera oslabila i izblijedila. Slaba joj je snaga i moć kao u zimskog sunca, a gdje je prava vjera u vječnost, u vječnu nagradu i kaznu, Tu je strah Božji, tu je duhovna moć, tu je gorljivost i požrtvovnost, tu su junačka djela. Kao što imade vatra silnu snagu, topi željezo, vuče s lakoćom duge, teške vagone, tako isto čovjeka prave vjere potiče vjera, da s veseljem i nekom lakoćom radi na čast Božju i duhovnu korist. Svake nedjelje po kiši, blatu i snijegu, kroz brda i doline u crkvu, neke dane se suzdržati od mesa, u zimi malo čekati na ispovijed, imati muke s djecom — sve to čini s veseljem, srčanošću i nekim svetim ponosom. Čim bivaju teškoće veće, tim veća biva srčanost i veselje. Čovjek osjeća, da mu je savjest čista, da je nešto dobra učinio, i da mu trud ne će biti uzaludan. — Ljudi su izgubili vjeru u vječnost i zato su se bacili na uživanje ovozemnih dobara.

No nisu ljudi još potpunoma bez vjere. Ali slabo mare za nju i za vječnu sreću. Izravno ne niječu vječnost, ali kako će biti u vječnosti, za to se ne brinu. Bože, kako će biti, kako bude, bude!

Izbjegavanje ispovijedi početak vjerske propasti.

Kako težnja za uživanjem u jednu stranu dolazi od slabe vjere, tako na drugoj strani vjeru opet slabi. Oni, koji imadu tajnih grijeha na duši i ne će da ih se ostave, izbjegavaju sv. ispovijed — jer hoće li se s Bogom uistinu izmiriti, moraju se ostaviti grijeha. To je eto uzrok, da se ispovijed — to najpotrebnije sredstvo za spasenje — sve više i više napušta. Da, to je početak vjerske propasti: ispovijed se počela zapuštati! Bez ispovijedi i presvete Euharistije nema vjerskog života. To su dva studenca, koji napajaju dušu za vječni život. Bez njih nastupa duševna smrt. Nemoral će još više podgrizati vjeru. Ljudi ne postaju iz uvjerenja bezvjerci, već zato, jer se njihov život kosi s vjerom. Čim se više podavaju uživanju, tim više gine u njima vjera.

Još ima vjere.

To je evo duh današnjeg vremena i svijeta. A tako je i kod nas Hrvata. Ne stoji, da smo bez vjere. Još je ima mnogo po našim selima i gradovima. Još su naše crkve nedjeljom pune, još su zaokupljene naše ispovjedaonice i pričesne klupe. — No ta nam vesela pojava ne smije zatvoriti oči, da ne bismo vidjeli, kako tok vremena vuče ljude sve više i više i sve dalje od crkve, dalje od izvora spasenja, Sv. Ivan kaže: »Sve je na svijetu požuda tijela, požuda očiju i oholost života«.

Ovo posljednje treba da imamo osobito na pameti, pa da se u Novoj Godini s osobitom brigom brinemo za vječno spasenje naše duše i naših bližnjih. Tomu baš i služi Katolička Akcija. Zanimajmo se za nju i zavolimo je.

Priredio: **A. Vojvoda.**

Slika desno:
MALI ISUS U RADIONICI SVETOG JOSIPA PRAVI KRIŽ

Na obranu vjere

Zašto ne možemo Boga vidjeti?

Neki je liječnik htio jednom svećeniku dokazati, da nema duše, te ga ovako zapita: »Vele časni, jeste li vi ikada vidjeli dušu?«

»Ne«, odgovori svećenik.

»Jeste li ikada čuli dušu?« — »Nijesam«.

»Jeste li možda omirisali dušu?« — »Nijesam«.

»Jeste li opipali dušu? — »Nikada«.

»Jeste li osjećali dušu?«

Na ovo posljednje pitanje svećenik odlučno odgovori: »Hvala Bogu, i te kako sam već u životu osjećao svoju i tuđu dušu«.

Liječnik se na to onako porugljivo osmjehne, te će svećeniku: »Evo, zar to nije jasno, da duše nema, kada četiri osjetila svjedoče protiv jednoga, da nijesu našli duše«.

Svećenik ostane časak miran te onda on počne da pita liječnika:

»Budući da ste vi doktor medicine, dakle liječnik, odgovorite vi meni: Jeste li vi ikada vidjeli bol?«

Liječnik odgovori: »Ne«.

»Jeste li ikada čuli bol; ili je možda omirisali ili opipali?«

»Ne, nijesam nikada«.

»Jeste li osjećali bol?« — »Jesam«.

»Dakle«, zaključi svećenik, »četiri osjetila svjedoče protiv jednoga, da boli nema, a ipak svi mi ljudi znamo, pa i vi kao učeni liječnik, da doista imamo boli.«

Zar postoji samo što vidimo?

Je li dakle istina, da samo ono postoji, što možemo vidjeti i svojim osjetilima dohvatiti? Nije, jer bi tada i slijepac mogao reći, da nema sunca. Pitajmo jednog bezbožnika, koji veli da Boga nema, jer ga nije vidio, da li ima oca. Pitajmo ga, da li ima djeda i pradjeda. Reći će: da. Pitajmo ga dalje, da li je vidio oca svoga pradjeda. Ne. A zašto pak vjeruje, da je imao pradjeda, kad ga nije vidio? Reći će: pa to mi zdrav razum veli, da mora biti i otac, ako je sin tu, gdje ima otac, mora biti i djed i pradjed itd.

Kad je tako, tko se onda još usuđuje ustvrditi, da nema nijedne stvari na svijetu, ako je nijesmo vidjeli? Ima dakle puno stvari, koje ni mi ni drugi itko nikada ne ćemo vidjeti, a ipak držimo svi, da doista postoje.

Katekizam iz pučke škole nas već uči, zašto ne možemo da Boga u životu svojim očima gledamo. Mi znamo i kazali smo, da sasma sigurno ima Bog. To nam govori čitav svijet, svi narodi i ljudi, priroda i sve, što u njoj.

Čovjek ne može da podnosi svu svjetlost i jačinu sunčanog sjaja. Isto tako ni stvor ljudski, mi ljudi u tijelu ne možemo da gledamo svoga Stvoritelja. To je naprosto nemoguće jer mi toga ne bi mogli za života zemaljskog podnijeti.

Mojsije u St. Zavjetu dobio je toliko dokaza Božje dobrote; Gospodin Bog mu je tako povjerljiv bio kao svom prijatelju. To ga je potaklo na to, da Gospodinu Bogu jednoga dana izrazi svoju čežnju i želju, da bi tako rado htio zagledati u Božje lice. I on progovori svome Bogu: »Ako sam našao milost pred Tobom, pokaži mi svoje lice, da Te upoznam i da dobijem milost pred Tvojim očima«. Bog mu želji ne udovolji, te Mojsije ponovno zamoli: »Pokaži mi slavu svoju«. Na to Gospodin Bog odgovori: »Moga lica ti ne možeš vidjeti, nijedan me čovjek ne može vidjeti, a da ostane još na životu«. I doista u životu svetaca toliko puta čitamo, da se ukazao koji anđeo ili svetac, pa i sam Isus Krist, ali nikada još nijesmo čuli, da bi koji svetac za svoga života gledao Gospodina Boga.

Koji je razlog da Gospodina Boga ne možemo vidjeti?

Prije svega Bog je najsavršeniji duh, a drugo izgubili bismo svu slobodnu volju i zaslužnost sv. vjere, kad bismo vidjeli Boga. — Kad bismo mogli gledati Boga, kao što i u životu svojim očima gledamo jedan drugoga, tada nitko ne bi mogao reći, da nema Boga. Ali što mi to vrijedi, kad moram vjerovati u ono, što očima vidim? Ja znam iz dokaza za opstanak Božji, da ima Bog, ali ga ne vidim, i sada se traži, da doista i vjerujem u Boga, ako hoću da mi ta vjera bude zaslužna, da me Bog za tu vjeru nagradi. Blaženstvo u nebu nije samo čisti dar, nego je i zasluga, koju si svaki čovjek u životu mora zaslužiti sa svojom vjerom u Boga. Kad jednom stignemo k Bogu te ga gledamo licem u lice, tada nemamo više slobodne volje, da griješimo ili da si nove zasluge stečemo, tada moramo nužno Boga ljubiti, jer gledamo Njegovo savršenstvo.

Zato svaki čovjek mora da u vjeri nastoji, da bude što bliži Gospodinu Bogu, da jednom može uživati svu puninu Božjega bića. Tada će ga najviše gledati i uživati oni, koji Mu se sada najviše približe usprkos svoj skrivenosti i nevidljivosti, usprkos svim patnjama i nevoljama.

Kad nam se dovrši vrijeme iskušenja, tada ćemo gledati Boga »kakav jest«, dobit ćemo snagu i slavu, da možemo gledati Njegovu uzvišenost i sjaj. Sada nam u vjeri mora biti dovoljan razum, da umom svojim spoznamo Boga.

Boga ne gledamo, a ipak Ga svagdje vidimo u Njegovim stvorenjima, ipak hodamo i živimo u Njegovoj blizini. Gdjegod hodamo, tamo je On, svagdje su Njegovi tragovi. Čitav stvoreni svijet jest otvorena knjiga, koja nam govori o nevidljivom Bogu tihim, ali i glasnim jezikom.

Stjepan Blašković

Katolička akcija

Što je Katolička Akcija?

U ozbiljnim časovima živimo. Kao strašna priljepčiva bolest širi se po svijetu otpor protiv Boga i otpad od Boga. Poznato strašno bezboštvo u Rusiji vodi otvoren boj protiv Boga na sve načine... Nositelji i pristaše ovog bezboštva i boljševizma prodiru i u druge zemlje. I kod nas se sve više javljaju ljudi — osobito po gradovima i industrijskim mjestima, — koji siju mržnju protiv Božjeg zakona... Bezbožno shvatanje života, koje učeni svijet zove materijalizam, zabacuje sve božanske stvari. Ruši svaku crkvenu ustanovu, širi nauk, koji ne pozna ni Boga ni neumrlih duša. Ne treba ni Boga ni vjere ni molitve ni sakramenata.

Bog se tuži.

I sam se Bog mora potužiti na današnji svijet, kako se nekoć tužio preko proroka: Čujte nebesa, i zemlja čuj na uho, jer govori Gospod: Odgojio sam i uzdigao djecu, a ona me zabacila. (Iz. 1, 2). Dvostruki je zločin učinio moj narod: Mene, studenca žive vode, zapustili su i iskopali su si cisterne razrušene, koje ne mogu u sebi da održe vodu. (Jer. 11, 12—13).

Posvuda se ukazuju zle posljedice te nevjere: svjetska kriza, nemir među narodima, razrovanost u društvu, zdvajanje pojedinaca na tisuće. No to su samo male posljedice, koje vidimo. Što je s većima, koje ne vidimo, a moraju nam b i t i na osobitoj brizi, to je propast nebrojenih duša? Grozno!

Ima li gdje pomoći, ili je nigdje nema? Najviši čuvar kršćanstva, namjesnik Božji na zemlji, papa Pijo XI. pokazuje nam pomoć — Katoličku Akciju! To je pomoć i spas. Katolička akcija po svemu svijetu, po svim selima, po svim biskupijama, po svim župama! — Papa nam ne samo pokazuje tu pomoć, nego je tumači. Što je Katolička Akcija. Toliko puta čujemo tu riječ, a ne znamo pravo, što je.

Što hoće sv. Otac?

Uza svu pokvarenost i nevjeru svijeta ipak ima na svijetu mnogo dobrih, vjernih ljudi: kršćana, katolika, koji to nijesu samo po imenu i matici krštenih, nego i po svom životu i uvjerenju. Još ih ima po našim selima po svim gradovima, po svim selima, po svim dijelovima svijeta. Svi ovi treba da znadu, da ljudsko društvo ide u propast. Svi ovi mora da se dignu i da se kao članovi dobrih katoličkih društava i organizacija prihvate posla, da skupe sve moći, kako tko samo može, da se poplava bezvjerstva i bezboštva zaustavi i da se svijet opet pokršćani, opet obnovi u spasonosnim vjerskim naukama; da se duhnovno kraljevstvo Krista i Crkve opet nastani i utvrdi svagdje, gdje je bilo progonjeno; da se ono raširi i onamo, kamo još nije doprlo; da se po svem svijetu ostvare Božji zahtjevi; da se tako čitavo čovječanstvo vrati Bogu, na put k spasu, da na zemlji zavlada Kristov mir u Kristovu kraljevstvu. Svi moraju na to djelo! kliče papa, svi, koji su vjerna djeca Crkve, dobri katolici, svi po svem svijetu! Djelo (akcija) za vjersku preobrazbu zemaljskog lica jest opće i univerzalno djelo kao što je Crkva opća i posvudašnja! Evo, to je Katolička Akcija.

Prema tome Katolička Akcija nije nikakvo društvo, ali — ako hoćete — ona je društvo čitave djelujuće kat. Crkve, ali ona ima i svoja društva. Ona nije nikakva politika, sv. Otac neprestano izrijekom to naglašuje, ili — ako hoćete — ona je politika Kristova kraljevstva, spasavanja ljudskih duša.

Neka to rade svećenici?

Već se tu javljaju razna pitanja. Zar nijesu za to djelo postavljeni duhovnici? Otkada pak vrijedi za nas druge, neduhovnike, lajike, takov nalog? I napokon: što da radimo? gdje i kako da se latimo toga vjerskoga obnovnoga djela? Prva dva pitanja moramo odmah razjasniti.

Činjenica je, da su prije svega duhovnici pozvani, da zasiju sv. vjeru i Crkvu tamo, gdje je još nema. Tamo, gdje je ima, da je očuvaju, krijepe, brane. Tamo, gdje je zakržljala, razrovana, mrzla, mrtva, da je opet obnove, bude i oživljavaju. Duhovnici svoju dužnost i vrše; dandanas sigurno mnogo rade i trude se. Pomislite na misijonare, koji navješćuju poganima sv. vjeru s neizrecivim žrtvama i naporima. Zatim drugi duhovnici, koliko propovijedaju, ispovijedaju, poučavaju po školama, vode društva i bratovštine, nabavljaju ljudima dobro štivo, poštenu, kršćansku razonodu, odvraćaju od grijeha i slabih sklonosti, svjetuju, prose, mise, mole za svoje vjernike i za sve ljude. Nažalost! danas pak svećenici svega ne mogu. Zato treba da duhovnicima priskoče u pomoć neduhovnici. Treba, jer je velika potreba.

Kada divlja požar te prijeti da uništi sve, što može doseći — zar onda gase samo pozvani vatrogasci, članovi vatrogasnog društva, a svi drugi ljudi, da mirno gledaju u oganj, kako nesmiljeno gospodari, širi se dalje, pali kuću za kućom, da izgori čitavo selo? Sve se mora maknuti, tko god može i koliko god može. Jedni pomažu da dotjeraju stroj, drugi nose vodu, treći pokrivaju krovove s mokrim plahtama i uništavaju iskre, koje lete na sve strane, četvrti gone živinu itd. Svi se moraju predati u spasavajuću službu, predati se vatrogascima na raspolaganje. Isto tako, kada poplava razdire zemlju, prodire u kuće, odnosi pokućtvo, živinu i ljude — tko ne će da pomaže, da spasi, što se spasiti dade? U času nužde i opće nezgode mora svatko učiniti, što i koliko može...

I sada je na svijetu nužda vjerske mlakosti, nevjere, bezboštva. Sada je na svijetu ljuta nezgoda, da grijeh i pokvarenost sve poplavi; da požar propasti uništi bezbroj duša, stvorenih za vječnu sreću, spasenih krvlju Sina Božjega .... O, što je gore! Zar ćemo i mi pustiti da rade i spasavaju samo duhovnici, samo biskupi i misnici, i reći, da to nije naša briga, da su za to drugi? O, to ne smije biti, to je sudbonosna zabluda! Svi moramo pristupiti kao pomoćnici, dati se na raspolaganje svojim duhovnicima za vjersko-obnovno, vjersko-obranbeno, vjersko-preporodno djelo!

Tko je pozvan?

Nitko neka ne reče, da nije pozvan. Sv. apostol Petar veli o vjernicima, da je svaki od njih u nečemu svećenik. »Vi ste izabrani narod, — to su njegovi riječi, — svet narod, kraljevsko svećenstvo«. (Pet. 2, 9). I doista! Ako je duhovnik, posvećeni misnik na poseban način vitez, vojnik Božji, u sakramentu svetog misničkog posvećenja oboružan za duhovni boj protiv vlasti tmine — onda je svaki obični kršćanin, koji je krizman, primio u sakramentu sv. Potvrde viteški udarac i zvanje za vojnu vojujuće Crkve. Označen neizbrisivim znamenom Kristova vojnika ima u osobitoj milosti Sv. Duha Božje oružje za defenzivnu i ofenzivnu vojnu pod zastavom Krista kralja. Zato nije svatko samo pozvan, nego i dužan da sudjeluje u Katoličkoj Akciji.

Papa uči, da duhovnici moraju smatrati Katoličku Akciju kao nešto, što nužno spada na njihovo zvanje, a lajici kao dužnost kršć. življenja. K tomu pridolazi i dužnost ljubavi k bližnjemu, koju Krist toliko puta ponavlja. Zaista, nijesmo dužni brinuti se samo za svoj spas, nego ljubav k bližnjemu zahtijeva, da se brinemo, koliko možemo, za spas svojih suljudi. Sv. Pavao tako lijepo razlaže, da kršćanin ne smije živjeti samo za sebe, nego se mora brinuti i za zajedničko dobro. Bog je tako stvorio tijelo, veli on, da u tijelu nema razdora, već da se udovi jednako brinu jedno za drugo. I ako jedno udo trpi, trpe s njim svi udovi, i ako je jedno udo u časti, vesele se s njim svi udovi. Vi ste pak Kristovo tijelo i njegovi udovi. (1 Kor. 12, 24—27).

Posvuda treba propovijedati.

Nadbiskup i kardinal Faulhaber o Katoličkoj Akciji veli, da su biskupi i duhovnici zaposleni s neposrednom duhovnom pastvom. Svojim glasom pune crkvenu nutrinju. Izvana pak, po cestama i kućama, propovijedaju neprijatelji Crkve i kršćanskog svjetovnog nazora s tisuću propovijedaonica i na tisuću jezika. Ako se neprijatelji Crkve čuju, njeni prijatelji ne smiju spavati. Ako neprijatelji Crkve govore, njeni prijatelji ne smiju šutjeti. Ako se neprijatelji spremaju na boj, prijatelji ne smiju dopustiti da mač duha zarda. Kad toliko ljudi tone u novo poganstvo, vjerski se gubi u pijesku i moralno propada u močvari — tada moraju svi, koji nose Kristovo ime, ne samo duhovnici, postati i širitelji vjere... Nije dosta, da smo ribe u mreži apostola, moramo sami biti ribari i apostoli.

Priredio: **Bl. Stj.**

Život s Crkvom

Naša molitva

Na putu u nebo trebamo pomoći. Sami smo slabi. Bog i njegova milost je naša pomoć. Najbolje sredstvo da dobijemo milost je molitva i primanje svetih sakramenata. Zato molimo!

A šta to znači: moliti?

Moliti znači: dići pamet i srce k Bgu. Na tri načina možemo to učiniti. Prvi: da Boga častimo, hvalimo i slavimo. Taj prvi način naziva se zbog toga — slavna molitva. Drugi je način, da Bogu zahvaljujemo za primljena dobročinstva. To je zahvalna molitva. Treći je način, kad nešto prosimo od Boga. I zato se zove — prosna molitva.

Naša je dužnost, da molimo.

Gospodin Bog je naš najveći gospodar. U prvoj zapovijedi Božjoj traži, da Ga uvijek priznajemo svojim jedinim gospodarom. To priznanje najviše pokazujemo u molitvi. U molitvi dolazimo pred Boga kao djeca pred svoga oca. Isus nam je poručio, »kako se treba svagda moliti i nikada ne klonuti duhom«. (Luka 18, 1). U ustrajnoj molitvi dižemo se k Bogu. Sve čvršće se s Njime sjedinjujemo. Kod Njega nalazimo pravu utjehu i zadovoljstvo.

Najpotrebnija nam je prosna molitva.

Kad se radi o spasenju naše duše, ne možemo ništa bez Božje milosti. Gospodin Bog nam daje obilato milosti, samo ako Ga molimo za nju. Isus je rekao: »Otac vaš nebeski dat će Duha Svetoga onima, koji mole u Njega«. Koji vruće moli, onome Bog daje obilno milosti, da može revno vršiti volju Božju, pokajati se za grijehe, ustrajati u dobru do konca i tako postići svoje blaženstvo. Ko ne moli, onome Bog ne daje milosti. Takav čovjek pada u grijehe. Ide sve niže, dok konačno ne propadne. Zato veli s pravom veliki crkveni naučenjak i biskup sv. Alfonz: »Sveci su u nebu blaženi, jer su molili. Prokletnici u paklu su zauvijek nesretni, jer nisu molili«. Nikad u svome životu ne zapustimo molitvu!

Osim toga prosnom molitvom dobivamo od Boga mnogo pomoći i u našim vremenitim potrebama, ukoliko je to na spas našoj duši. Gospodin nam Bog govori: »Zazovi me u svojoj tuzi, i Ja ću te spasit, a ti Me hvali!« (Psalam 45.)

Da se naša molitva svidi Bogu i da je usliši, moramo upotrebiti:

Najbolji način molitve.

A koji je to? U čemu se sastoji? Prije svega da molimo pobožno. Isus nam je rekao: »Bog je duh. I koji Mu se klanjaju, u duhu i istini treba da Mu se klanjaju«. (Iv. 4, 24). Naša molitva ne smije biti samo micanje s usnicama. Gospodin Bog to ne voli. Da ne bude naša molitva takova, moramo se prije molitve sabrati. To znači odvratiti svoje misli i osjećaje od svjetovnih stvari i upraviti ih k Bogu. »Prije nego li moliš spremi se za to. Ne budi kao čovjek, koji napastuje Boga!« (Crkv. 18, 23.). Pazimo, da ne budemo za vrijeme molitve rastreseni. Češće se sjetimo, da se u molitvi razgovaramo s Bogom. Zamislimo se, kako je velik i svet Bog naš, pred kojim u molitvi stojimo i iznosimo svoje molbe. Da uzmognemo što sabranije i pobožnije moliti, ne smijemo se ogledavati, smijati ili što drugo takvo činiti, što bi nas moglo rastresti.

»Čovjekova molitva, ako je pobožna i skromna, prodire kroz oblake«. (Crkv. 35, 31.)

Molimo s pouzdanjem.

»Molite i dobit ćete. Tražite i naći ćete. Kucajte i otvorit će vam se! Jer svaki, koji moli, dobije, i koji traži nalazi. I koji kuca, otvara mu se«. (Mat. 7, 7.) Tako nas Isus uči u sv. Evanđelju. Molimo stoga s pouzdanjem. »Kone moli s pouzdanjem«, piše sveti apostol Jakov, »taj ne misli, da će što primiti od Gospodina!«

U sv. Pismu imamo mnogo primjera, kako su s pouzdanjem dolazili k Isusu oni, koji su ga štogod molili za sebe ili za druge. Sveti Luka pripovijeda u svome evanđelju u sedmoj glavi, kako je satnik u Kafarnanmu imao bolesnoga slugu na umoru. »Kad je čuo za Isusa, poslao je k Njemu starješine židovske moleći ga, da bi došao i izliječio slugu. Kad su došli k Isusu, stanu ga usrdno moliti, govoreći Mu: Vrijedan je, da mu to učiniš, jer ljubi naš narod i sagradio im je zbornicu«. (Luka 7, 1—10.) Ova usrdna molitva dirnula je srce Isusovo. Pošao je s njima i izliječio je slugu.

Lijep primjer žive vjere i čvrstoga pouzdanja daje nam i ona žena, koja se gurala kroz mnoštvo, da dođe do Isusa. Htjela je, da se barem dotakne Isusove haljine. Znala je i čvrsto vjerovala, da će ozdraviti, ako se samo dotakne Isusove haljine. I ozdravila je. Čvrsta vjera i pouzdanje u Isusa pomoglo joj je!

I sam Spasitelj na Maslinskoj Gori s potpunom predanošću u volju Božju molio je: »Oče, ako hoćeš, odnesi ovaj kalež od mene. Ali ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš!« (Luka 22, 42).

Molimo se i mi sa živom vjerom i čvrstim pouzdanjem, da ćemo po zaslugama Isusovim primiti, što tražimo. »Zaista, zaista vam kažem, ako što zamolite od Oca u moje ime, dat će vam«. (Ivan 16, 23.).

Da li nam Gospodin Bog uvijek ispuni sve, što Ga molimo?

Gospodin Bog je naš gospodar i najbolji otac. On najbolje znade, što je kome na korist a što nije. Ne daje nam uvijek baš onako i ono, što ga molimo, ali nam daje nešto drugo, što je bolje od onoga, za što smo Ga molili Ponajviše daje nam mjesto vremenitih dobara mnogo vrednije, koje duhovno dobro. Ako nas možda koji puta Bog ne usliša, ne smijemo zato prestati moliti. Moramo ustrajati u molitvi. Isus nas potiče, da ne klonemo u molitvi. U priči o dosadnom prijatelju govori o ustrajnoj molitvi. Kaošto čovjek ne može odbiti prijatelja, koji ga ustrajno moli, tako ni Gospodin Bog ne će odbiti našu ustrajnu molitvu. (Luka 11.).

Isus i sveci su nam dali najljepši primjer molitve.

Isus kao Bog nije trebao moliti. Trebalo bi da Njega njegovi vjernici mole. No On je bio i čovjek. I kao takav molio je od najranije mladosti sve do svoje smrti. Njegove misli i osjećaji bili su uvijek kod njegovoga nebeskoga Oca. Sve, što je govorio i radio, sve je bilo u mislima na Boga.

Isusov primjer slijedili su svi sveci. Molitva bila je za njihovu dušu isto tako važna i potrebita, kaošto je zrak za disanje. Molili su po više sati. Njihov posao nije zbog toga zaostajao. Ojačani molitvom radili su savjesnije, veselije i požrtvovnije. Časovi molitve bili su im najljepši časovi na zemlji. U molitvi nalazili su snagu da svladaju sve poteškoće i napasti. S molitvom postigli su svoje spasenje i vječno blaženstvo u nebu. **J. Rukelj.**

ZVJERSTVA KOMUNISTIČKOG USTANKA U ASTURIJI

Strašni događaji.

U glavnom gradu pokrajine Asturije u Oviedu i ostalim mjestima počinili su strašne zločine španjolski socijalističko-komunistički ustaše.

Grad Oviedo je u listopadu bio deset dana središte nečovječnog barbarstva. Kad su vladine čete napokon zauzele grad, našle su groznu sliku ruševina. Bilo je, kao da je grad u ratu bombardiran: crkve porušene, banke i trgovine opljenjene, kuće prostrijeljene, a po cestama mrtvaci sa svim znakovima nasilne smrti. Samo katedrala je ostala netaknuta. Biskupska palača i sveučilište je porušeno. Knjižnica sa 200.000 svezaka (knjiga) je uništena, dragocjene umjetničke zbirke su posvema nestale. Mnogo tisuća obitelji ostalo je bez krova, imovine i rada, a da o smrtnim žrtvama i ne govorimo.

Protiv svećenstva su počinili nečuvene grozote. Broj mrtvih još nije ustanovljen, jer su mnogo mrtvaca spalili ili tako strašno izmrcvarili, da još nije bilo moguće ustanoviti svih imena. Iz svih potankosti dade se zaključiti,

da je vladala strahovlada, kakve povijest ne pozna.

Među prve žrtve pobune spada dominikanski samostan i biskupsko sjemenište. Nijedan stanovnik nije imao vremena za bijeg. Mnogo su ih uhvatili i navlačili, a druge su na mjestu strijeljali. Od ubijenih seminaraca ustanovilo se do sada šest imena. Isto tako je tu ubijen biskupov tajnik, koji je tih dana radi bolesti boravio u sjemeništu, a osim toga dva kanonika i jedan karmelićanski redovnik. Kanoniku don Francescu Baztanu su iskopali oči.

Živoga spalili

Gospodična Carmen Fernandez, koju su ustaše prisilili, da u nekoj bolnici vrši podvorničku službu, izjavila je, da je bila svjedok mnogobrojnih umorstava i ranjenih. Osim toga je izjavila: »Na vlastite sam oči vidjela, kako su u parku sv. Franje jednoga svećenika živoga spalili. Isti je bježao u svjetovnom odijelu, ali ga neki mladić prepozna, pa su ga uhvatili, svukli, obukli u crvenu haljinu i s lancem privezali na drvo. Zatim su mu polijali noge benzinom i zapalili, tako da je polako izgorio. Čula sam, kako su neki govorili krvnicima: »Radite polako, da više trpi!«

Kanonika Coronasa su osudili na smrt i pet dana redomice vodili na stratište, pa su se naslađivali njegovim smrtnim strahom. — Mnoštvo drugih svećenika i redovnika izgubilo je život, jer su ih u borbi s vladinim četama postavili pred ustaške čete. Mnoštvo zarobljenih, koji su od straha poludili, pogubili su hicem iz revolvera u zatiljak.

Doživljaji očevica

Kanonik Francesco Aguirre Cuervo iz toledske katedrale, koji je pobjegao iz svoga stana i koga su uhvatili s drugima, izvješćuje o svojim doživljajima:

Na cestama su nas dočekivali vikom i svim mogućim psovkama. Osobito su se žene odlikovale svojom surovošću i grozile nam se dugim iglama. Ruke smo morali držati u vis i tako su nas vodili u neku kuću na cesti Campomanes, gdje su nas razdijelili u dvije grupe.

Bio sam preobučen u seljačko odijelo i jedan mi je stražar rekao: »Ako nisi svećenik ili fašist, ne trebaš se ničega bojati.« I posve mirno mi je priznao, da je usmrtio tri seminarca — to jutro ih je šest poginulo — i dodao, da ih je morao još tući, jer nisu odmah umrli i da su neprestano klicali: Živio Krist Kralj!

Malo iza toga su nas predveli pred revolucionarno sudište. Navečer su doveli još druge uhvaćene svećenike. Neki mladić se hvalio, da pozna 30 oviedskih svećenika i da mu je žao, što još nemaju svih u rukama.

Prvo je bilo, da su nam oduzeli novac, satove itd. Slijedeći dan je došao neki komunist, koji me je prepoznao i prijavio, da sam svećenik. Pred dvije godine me je taj isti zvao na ispovijed svome ocu, koji je bio na samrti, pa sam si mislio, čim sam ga opazio, da bi me mogao osloboditi. Naprotiv, on je predsjedniku odbora rekao: »To je svećenik, prije dvije godine je ispovjedio mojega oca«.

Zatim su nas svećenike s nekim lajicima odijelili od ostalih i postavili u red, da nas strijeljaju, a to su činili samo zato, da nas zastraše.

Jedan drugomu smo dali odrešenje i međusobno se pripremali za sretnu smrt. Župnik sudske crkve je poludio. Neki žandar se htio lišiti života i prerezao si vrat. Neprestano smo morali sjedjeti, i ako smo htjeli ustati, morali smo tražiti dozvolu. Naši stražari su imali nalog, da svakoga ustrijele, koji bi bez dozvole ustao.

Slijedeći dan su nas predveli pred novo sudište. Pretsjedao je Theonomiro Menezdez. On je osobno izabrao svećenike, kojima je bila namijenjena smrtna osuda.

Poslali su nas u zavod, koji je nekoć bio sjedište isusovaca. Tu nam nisu dali ni jesti ni piti. Dva karmelićanska đaka su molila malo vode, a neka socijalistička bolnička podvornica je rekla, da nijesu vrijedni ni da piju vodu.

I mnogi drugi su uhvaćeni i pogubljeni

Doznali smo, da su 11. listopada osim drugih svećenika uhvaćeni kanonik Joaquin de Elay i Batzan, koji su se morali postaviti pred ustaše, da ih štite od hitaca vladinih četa. Kasnije su ubili kanonika Batzana, koji s okrvavljenim nogama nije mogao slijediti krvnike.

Kanonika don Vincenza Coronosa su uhvatili, kad je bolestan ležao u krevetu. Kad su ga donijeli u bolnicu, socijalistički bolnički podvornici nijesu ga htjeli primiti, pa su ga prenijeli u zavod.

U subotu navečer su nam uz smijeh i psovku rekli naši stražari, da ćemo »s Kristom večerati«. Zatim su nas zatvorili u drugi kat, a odozdo su postavili veliku množinu dinamita.

Naskoro se čuo strašan prasak. Kao čudom ostali smo neozlijeđeni, iako su sve stube raznešene i vatra se brzo širila.

Uspjelo nam je pobjeći, ali su nas zamalo uhvatili. Sudski župnik, koji je, kako smo već rekli, poludio, nije razumio naloga »Stoj!«, pa su ga na mjestu ustrijelili.

Napokon je ipak došao čas oslobođenja...

Mnoštvo daljnih strašnih potankosti iz drugih asturskih mjesta dopunjava ovu dirljivu vijest. Najgore nečovječne grozote javljaju iz Same. Tamo su mrtvo truplo nekoga svećenika razrezali na komade i objesili u nekoj mesnici.

U čitavoj je povijesti teško naći, što bi se dalo usporediti s ovim gnjusnostima.

Molimo se, da Gospodin dade i jakosti i ustrajnosti svima, koji trpe progonstvo za sv. vjeru Isusovu i katoličku Njegovu Crkvu! Tko s Kristom vojuje, s Kristom će i pobijediti. Tko s Kristom trpi, s Kristom će se i radovati u vječnosti.

Priredio: Fr. Ljubetić.

Gospa dobrog savjeta

Ufanje

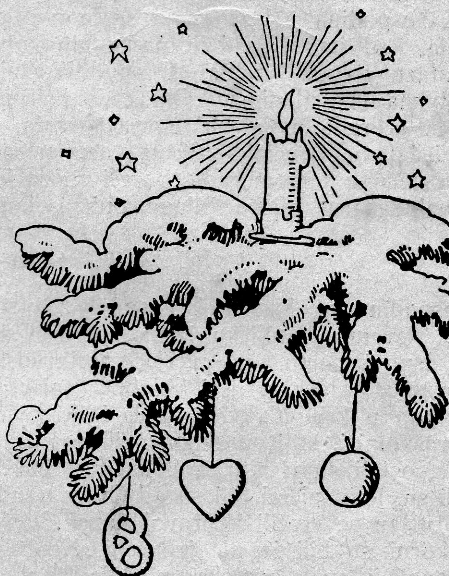
Ufanje je krepost, baš kao i vjera, koja je nužna za vječno spasenje, a razumije se i za napredak u duhovnom životu. I ufanje, jednako kao i vjeru, možemo promatrati kao od boga ulivenu krepost i kao pojedine čine našega ufanja, kojim se postizava stečena krepost.

Za ufanje kao bogoslovnu krepost moramo napomenuti, da je ona ulivena od Boga. Sam Gospodin je ulijeva u našu dušu zajedno s vjerom i ljubavi prigodom svetoga krštenja. Ta nas krepost čini spremnima, da od Boga očekujemo i svoje vječno spasenje i sve milosti, koje su nam u tom pogledu potrebne. I kod ufanja moramo promotriti u prvom redu predmet i razlog našeg ufanja. Sam predmet ufanja je Gospodin Bog, naša konačna i vječna svrha. Mi se zato ufamo, da ćemo jednom postići vječno gledanje Boga i sjedinjenje s Njime u vječnom blaženstvu. Kako nam je za postignuće toga cilja potrebna vrhunaravna pomoć, milost Božja, to je i sama milost takođe predmetom našega ufanja. Zemaljska dobra mogu biti takođe predmetom našega ufanja. jer i njih očekujemo od Gospodina. No zemaljska dobra predmetom su našeg ufanja samo u toliko koliko nam služe za postignuće vječne svrhe, ili barem u koliko nam ne priječe na putu spasenja. Zato se smijemo nadati od Gospodina i život i zdravlje i druga zemaljska dobra, no samo u vidu našeg vječnog spasenja. To znači, u toliko, koliko nisu ta zemaljska dobra smetnjom onim dobrima duhovnima. Čovjek, koji teži za savršenstvom, taj će se u tom pogledu do sitnica držati Isusovih riječi: »Ištite najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu, i sve će vam se drugo nadodati«.

Gospodin Bog je ne samo predmet našega ufanja, nego i razlog. Njegova neizmjerna dobrota razlogom je, da se možemo doista u Njega pouzdati. Dobar je i neizmjerno milosrdan. Zato će nam dati sve, što nam je za spasenje potrebito. Rado će to učiniti baš radi svoje dobrote i svoga milosrđa. U svojoj dobroti i po svom neizrecivom milosrđu On nam je sam obećao vječno spasenje, u svojim obećanjima stalan je i vjeran. Nije On kao čovjek, promjenljiv. Promjenljivim on ne može niti biti. Kad nam je obećao vječno spasenje, onda će nam i podati sve milosti, koje su za to potrebne. A svemoguć je. Čovjek bi često puta i rado izvršio obećanje, ali mu okolnosti ne dopuštaju. Čovjek ne može. Bog može sve. On je zato potpuno sigurni razlog našega ufanja.

Samo je ufanje već i za spasenje potrebito, a dakako da je osobito nužno za napredovanje u krepostima. Kad se čovjek ne bi mogao nadati svom vječnom spasenju, onda ne bi mogao niti za to raditi. Jednako je i u pogledu napretka u duhovnom životu. Taj naime i nije ništa drugo, nego postignuće vječnog spasenja u jednom ljepšem i boljem smislu. Svaki spaseni čovjek uživa u nebeskom blaženstvu neopisivu sreću. Ta je nebeska sreća tim veća, čim je čovjek na tom svijetu bio po kreposnom životu bliže Bogu. Ufanje je dakle potrebno za napredovanje u duhovnom životu, u cjelokupnom nastojanju, da čovjek dođe što više u blizinu Gospodnju.

Ufanje naše mora biti vazda postojano. Čovjek ne smije nikada klonuti duhom. Dogodi se, da Božja Providnost naše molitve ne usliša odmah, ili ne onako, kako bismo to mi željeli. Postojano ufanje čuvat će nas u takvim zgodama, da ne klonemo. U radu za naš konačni cilj, biti ćemo neminovno uslišani. Jednako i sva naša nastojanja kao i naše molitve za duhovni napredak uslišat će Gospodin sigurno. Postojanost ufanja traži i pretpostavlja predanje i svetu Volju Božju i strpljivost. Naše ufanje mora biti ujedno i smjerno. Čovjek smjernoga ufanja ne stavlja sve svoje pouzdanje ni u koga, do u Gospodina. Sam se u sebe najmanje pouzdaje. On sve stavlja u ruke Božje Providnosti i Njegova milosrđa. Tako mora svaki čovjek raditi obzirom na svoje spasenje, a jednako i gledom na duhovni napredak, koji mu samo sigurnije jamči za spasenje.

Duhovni naš napredak ovisi dakle i te kako o našem ufanju. Moramo zato biti Bogu zahvalni, što je tu krepost ulio u naše duše na svetom krstu, ali moramo i tu krepost postojanim djelima ufanja u sebi povećavati. Postat će nam temeljem mnogih kreposti, privest će nas u bliznu Božju. **D. Hren.**

Iz Apostolata sv. Ćirila i Metodija

Nova Godina — novi rad

O novoj godini žele si ljudi uzajamno sreću. Tako je posvema pravo. Sam Bog je usadio u naše duše čežnju za srećom. I ta je naša težnja neodoljiva i nezasitna. Normalan čovjek ne može ne težiti za svojom srećom. Srce ljudsko na tom putu ne sustaje nikada. Ona teži sve to više i više. I kad se domogne jednoga cilja, onda traži dalje. Nikad se i nikada na tom svijetu ne može smiriti. Njegove se sve želje potpuno utaže jedino u Gospodinu na nebesima. Na tom svijetu čovjek često puta traži, pa i nalazi lažnu prividnu sreću. Ljudi, koji ljube Gospodina nalaze svoju sreću u Njemu i onda, kad im se nadvili najtamniji oblaci nad stazu života. Ljubav Gospodnja čini ih strpljivima i predanima. Oni rade i trpe za Boga. I u radu može biti čovječja sreća. Koliki gledaju u današnje vrijeme neuposlenosti svoju sreću u teškom radu, boreći se za koricu svakidašnjeg hljeba. Blago onima, kojima je dana prigoda, da nailaze svoju sreću u samoprijegornom radu za Gospodina i neumrle duše. Nije to svakomu neprestano moguće, no kad mu je to dano, onda se mora u istinu baciti na rad za Gospodina i neumrle duše. Takav će mu rad biti ujedno i njegovom srećom ovdje i u vječnosti. Na takav rad pozivlje svoje članove i sve kršćane katolike i naš Apostolat sv. Ćirila i Metodija. Zar nije u tome sreća, kad se čovjek prenese duhom na posljednju večeru, sluša molitvu velikoga Svećenika Krista: »Da svi budu jedno . . .«, pa da se i sam zagrije za takvu molitvu? Zar nije u tom sreća, da čovjek u tu nakanu i moli i radi i prikazuje žrtve Gospodinu? Ta, to znači pratiti dobrog Pastira na trnovitom putu, dok traži izgubljenu ovcu. U takvim molitvama i djelima moramo zaista gledati i svoju sreću.

Lijep dobitak lijepu dušu naći,
Al' još ljepši izgubljenu spasit . . .

Svjetska molitvena oktava

Gospodin naš Isus Krist osnovao je samo jednu, svetu, katoličku i apostolsku Crkvu, kako ispovijedamo u nicejsko-carigradskom vjerovanju. Ljudski grijesi i slaboće načinili su više puta u krilu Crkve raskole i krivovjerja. Oni raskolnici, koji su se pokorili pravorijeku Crkve, ostali su u njoj, koji se nisu pokorili, otpali su. Krivovjerci bili su od Crkve osuđeni. Pokorni su se vratili k pravoj nauci Crkve, a nepokorni su bili iz nje izopćeni. Neposlušni su osnovali svoje vjerske zajednice. Tako su nastale i odijeljene crkve i razne krivovjerne sljedbe. Pape su uvijek pozivali sve zalutale natrag u krilo svete Crkve. Bilo je i odziva, a bilo je i neuspjeha. I kod nekatolika se tu i tamo pokušalo štogod učiniti za sjedinjenje svih kršćana u jednoj Crkvi Kristovoj. Jedan takav vrlo znameniti pokušaj načinio je g. 1908 P. Paul, izdavač časopisa »Lampe«. Paul je bio po vjeri anglikanac. Vrlo se zanimao za sjedinjenje kršćanskih crkvi. Da uzmogne u tom pogledu štogod dobra učiniti, osnovao je Družbu za naknadu . U toj je družbi širio duh pobožnosti i molitve za sjedinjenje kršćanskih crkvi. Svoje je nazore tiskao u svom časopisu »Lampe«. Godine 1908 stao je pisati o svjetskoj molitvenoj osmini. Preporučao je, da svi kršćani mole za sveto Sjedinjenje. Njegovom pozivu odazvali su se mnogi anglikanci, a doskora i katolici. God. 1909. odobrio je i blagoslovio ovu pobožnost sveti otac papa Pijo X., a god. 1916. preporučio je tu pobožnost sv. otac Benedikto XV. On je, što više, podijelio svim vjernicima potpuno oproštenje, uz obične uvjete, ako obave ovu molitvenu osminu. Još za prvog djelovanja P. Paula preporučio je ovu pobožnost episkopat anglikanske crkve svojim vjernicima. Sam Paul, obavljajući često pobožnosti za sveto Sjedinjenje, upoznao je pravu istinu i prešao već god. 1910. s cijelom svojom Družbom u krilo svete Crkve katoličke. Njegovo djelo su god. 1920. prihvatili i ostali protestanti i vladike istočnih odijeljenih crkvi. Tako se od godine 1920. o svjetskoj molitvenoj osmini nađu u zajedničkim molitvama za sveto Sjedinjenje katolici, pravoslavni, anglikanci i protestanti.

Pobožnost počinje dne 18. siječnja, a svršava dne 25. Preporuča se izmoliti litanije o presvetom Imenu Isusovu, a nakon toga:

»Da svi jedno budu, kao što Ti, Oče, u meni, i ja u Tebi; da i oni u nama budu jedno: da vjeruje svijet, da si me Ti poslao.

Ja Tebi kažem: Ti si Petar.

I na toj stijeni sazidat ću Crkvu svoju.

Pomolimo se! Gospodine Isuse Kriste, koji si rekao apostolima svojim: mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam: ne obziri se na grijehe moje, nego na vjeru Crkve svoje, i nju po volji svojoj dostoj se umiriti i ujediniti, koji živiš i kraljuješ Bog po sve vijeke vjekova. Amen.«

Na ovaj se način preporuča obaviti ovu pobožnost, no može se u tu nakanu i drugo moliti. Bit će vrlo dobro, da duhovni pastiri upozore svoje vjernike na tu pobožnost, možda da je i s njima zajednički u crkvi obave.

Umoljavaju se p. n. gg. svećenici, koji obave svjetsku molitvenu osminu i odslužе u njoj jednu svetu Misu u tu nakanu, da to najave našem Apostolatu sv. Ćirila i Metodija. Jednako se umoljavaju, da najave, ako tu pobožnost obavlja župa, zavod, škola, samostan ili bilo koja zajednica.

VIJESTI IZ KRŠĆANSKOG ISTOKA

RUSIJA

Roditelji i djeca u Rusiji. Kako saopćuje američki list »New Herald«, izrekao je sovjetski sud u Moskvi presudu nad Petrom i Anom Djekovim, koji umoriše svog trinaestgodišnjeg sina Mišu. Zločin učiniše u šumi blizu Caričina. Razlog je bio ovaj: Nadobudni sinčić objavio je u mjesnom časopisu člančić, u kojemu je okrivio svoje roditelje, da kradu s polja žito. Roditelji su znali, da sovjetski zakoni određuju za takav »zločin« veliku kaznu. Da se riješe neugodnog tužitelja, počiniše zločin umorstva. U istrazi na sudu bio je glavni »tužitelj« mlađi brat ubijenog Miše, desetgodišnji »pionir« Vanja. Svojim roditeljima dokazao je zločin umorstva. Kad ga roditelji mološe, da odustane od tužbe, odgovorio je kao »pravi boljševički pionir«, da mora osvetiti svog »brata komsomolca«. Sud je osudio Petra Djekova na pet godina tamnice, a njegovu ženu na tri godine. Tako su komunisti »usrećili» svoju milu Rusiju ubacivši krvavi plamen razdora među roditelje i djecu!

Spomenik Judi Iškariotu u Rusiji. U mjestu Prikunsk podigoše sovjetski bezbožnici Judi Iškariotu spomenik. Spomenik predočuje muža, koji se zgrčenim šakama grozi nebu. Ispod spomenika čita se natpis: »Judi Iškariotu — prvom revolucionarcu«. Na čast neka im bude taj spomenik! Možda ih čeka jednoć i Judin svršetak!

Umireni ruski krajevi. Drug Šeboldajev, tajnik komunističke stranke u azovo-černomorskom kraju, priznao je za svog boravka u Moskvi, da je u Kubanju na sjevernom Kavkazu preostalo tek 20 posto od prijašnjeg broja stanovništva. Šeboldajev je uvjeren, da se odsada ne će više opetovati nemiri i uzbune prijašnjih godina. Čestitamo. Poubijaju li komunisti sve stanovnike, imat će u Rusiji savršen mir!

Štednja u Rusiji. Da se prištedi na drvima, određeno je, da se u kućama velegrada Moskve smije ložiti tek jedamput za dva ili tri dana. I tako moraju ruski građani da se smrzavaju od zime, dok država džabe i u bescijenje izvozi drvo u inozemstvo. Dakako da se odredba ne tiče ureda, gdje uređuju komunistički »drugovi«. Tko ne bi htio takovo bratstvo i drugarstvo!

Trublja na uzmak. Komunisti polako spoznavaju, da su dosada izdavali dosta lude odredbe, pa ih počinju povlačiti. Tako je od 1. septembra o. g. izmijenjena naučna osnova na medicinskom fakultetu. Uveden je opet studij od 5 godina, kako je bilo u carsko doba. Uvidješe sami, da se u nekoliko mjeseci ne može od proletera uzgojiti jedan liječnik. — Što je neobično, boljševici odlučiše da prekinu posve s poviješću, boljševici nisu dopuštali učiti povijest. A u koliko su dopustili kakovu iznimku, udžbenik je morao biti napisan u iskrivljenom i marksističkom obliku. Sad su boljševici sami spoznali, da im mlađi naraštaj ne zna ništa, i da je bez povijesti slijep. Zato su opet osnovani povjesni fakulteti. I tako komunisti pomalo uzmiču i vraćaju se k starom.

Komunističko perušanje seljaka. Kako izvješćuje »Ekonomičeskij kabinet«, plaćaju boljševici seljacima za metarcent žita 6.33 papirnatih rubalja, dok su to isto žito prodavali početkom godine 1934. u svojim prodavaonicama po 22.20 rubalja, a od 1. maja o. g. po 52.50 rubalja. Usto imadu boljševici i t. zv. »komerčiskije« (prodajne) cijene na slobodnom trgu. Tu stoji metar žita 330 rubalja! Pa da nije komunizam divan! Da nam je zaviriti u privatne džepove »braće« komunista!

Prodaja istočno-kineski željeznice. Konačno su boljševici prodali istočnu željeznicu Mandžuriji za 68 milijuna zlatnih rubalja. Ta je cijena veoma niska, ako uzmemo u obzir, da je željeznica nosila godimice 20 do 30 milijuna zlatnih rubalja. Ali boljševici se pobojaše rata, da im kod kuće »zadovoljni« puk ne bi skrhao vratove!

POLJSKA

Unionističke konferencije u Pinsku. Kako izvješćuje »Njiva«, održat će se unionističke konferencije u Pinsku godine 1935., a onda svake druge godine. Sudjelovat će na njima ukrajinsko i bjelorusko svećenstvo.

Apostolski vizitator grko-katoličke crkvene provincije Lavovske. Sv. Otac je nedavno imenovao za apostolskog vizitatora grko-katoličkih biskupija lavovske, premislavske i stanislavovske o. Ivana Hudečeka, generalnog konzultora oo. Redemptorista u Rimu, rodom iz Moravske. Lavovski metropolit Andrej Šeptickj pozvao je sve svoje svećenstvo, da papinskog izaslanika što ljepše primi i dade mu prilike, da što bolje upozna vjerski život ukrajinskih grko-katolika.

Iz papinskog istočnog sjemeništa u Dubnu. Prvoj četvorici mladomisnika iz toga zavoda podijelio je sv. Otac putem drž. tajnika kardinala Pacellia svoj posebni apostolski blagoslov želeći im najveći uspjeh u vinogradu Gospodnjem. Prvi pitomci dubenskog zavoda jesu: o. Ivan Hormatik, koji je postao dušobrižnik u Zastavju kod Miendzyerzecza u Volinju, o. Antun Szarejko, koji je preuzeo župu u Sinkovićima u vilnenskoj biskupiji; o. Aleksandar Prylucki, koji je postao kapelanom u Holi u Podlesju. Četvrti čeka na mjesto.

Iza svršene prošle godine primio je Sv. Otac rektora, vicerektora i dva pitomca u Rimu u audijenciju, pa se tom prilikom živo zanimao za pripravu budućih radnika za sveto sjedinjenje.

O. Antun Niemancewicz, koji je kao svećenik moglevske biskupije bio tri puta bačen u tamnicu od boljševika, otišao je po dozvoli vlasti iz »sretne« Rusije, pa je neko vrijeme upotpunio svoje nauke u Orientalnom insti-

tutu papinskom u Rimu. Bivši neko vrijeme profesorom na univerzitetu u Lublinu stupio je u red oo. Isusovaca, te je primio istočni obred. Ove je godine imenovan profesorom fundamentalke i kanonskog prava u istočnom papinskom sjemeništu u Dubnu u Poljskoj.

LITVA

O. Josip Kozakiewicz. U Ponjemuniu kod Kovna umro je u bolnici za sušičave o. Josip Kozakiewicz, koga su boljševici godine 1928. bacili u tamnicu, iz koje je tek pred nekoliko mjeseci pušten na slobodu. Nažalost vratio se u svoju domovinu Litvu sav shrvan i bolestan. U tamnici je od same »sreće« zadobio sušicu, koja mu je u dobi od 45 godina prekinula nit života. I to je jedan od sovjetskih mučenika!

ITALIJA

Papinski orientalni institut u Rimu izgubio je nedavno čuvenog profesora ruskog jezika i ruske literature o. Aleksandra kneza Vonkonskog, koji je umro dne 20. oktobra 1934. godine u dobi od 68 godina. Potjecao je iz poznate plemićke obitelji, te je sve do početka ruske revolucije obnašao službu vojnog atašea kod ruskog poslanstva u Rimu. Iza pada carske Rusije posvetio se knez Vojkonski znanstvenom radu, a taj ga rad doveo u profesorski zbor papinskog Orientalnog instituta u Rimu. God. 1930. primio je svećeničko posvećenje po bizantsko-slavenskom obredu. S najvećim je interesom pratio rad za sveto sjedinjenje. Za posljednjeg unionističkog kongresa u Velehradu već je pobolijevao, pa se ispričao što mu bolest ne da ići, kamo srce želi!

Priprave za kodifikaciju istočnog prava. Kao što je sv. Otac papa Pijo X. zaslugom nedavno umrlog kardinala Gasparria izdao novi Crkveni zakonik zapadne crkve, tako je sadanji Sv. Otac Pijo XI. odlučio kodificirati istočno crkveno pravo. Velik je to posao, koji traži predradnje. Komisija, kojoj je povjerena priprava toga velikog posla, izdala je nedavno 12 svezaka »Izvora istočnog crkvenog prava«. Uvod u to ogromno djelo napisao je C. Korolevskij, znanstveni radnik kod Vatikanske biblioteke. Asumpcionist Romuald Souarn obrađuje Bugare, C. Korolevskij Grke, o. Izidor iz Grottaferrate Italo-Albance, K. Arbella D. I. Melhite, kanonik J. Balan Rumunje, Bazilijanac dr. D. Holoveckij Rusine ili Ukrajince. Tek kad bude gotov pipravni posao, moći će se pristupiti k samoj kodifikaciji.

Orientalni institut u Rimu. Bilježimo nešto statistike iz toga zavoda. Za vrijeme od godine 1920., kad je zavod osnovan, pa do godine 1934. postiglo je u tom zavodu akademske časti 103 pitomca. Od tih stekoše doktorat (nakon 3 pune godine studija) 44, licencijat (nakon 2 godine studija) 43, bakalaureat (nakon 1 godine studija) 16. Među pitomcima bilo je 48 svjetovnih svećenika, 52 redovna svećenika i 2 svjetovnjaka. Po narodnosti bilo ih je: iz Belgije 6, Bugarske 5, Čehoslovačke 3, Engleske 1, Gruzije 1, Jugoslavije 19, Francuske 11, Njemačke 6, Grčke 2, Švicarske 1, Španjolske 7, Iraka 1, Italije 7, Litve 1, Holandije 5, Poljske 12, Rumunjske 3, Rusije 5, Melite 1, Sirije 3, Perzije 1, Sjeverne Amerike 2. Po obredu pripadahu: latinskomu, grčkomu, sirskomu, gruzinskomu, sirokaldejskomu, rumunjskomu i slavenskomu. Već se iz ove statistike vidi, da se za rad oko svetog jedinstva sveopće crkve pripravljaju svi katolički narodi u Rimu, središtu kršćanstva.

ENGLESKA

Novi načelnik Londona. Novim načelnikom Londona imenovan je katolik senator Stephen Killik u dobi od 73 godine. U doba iza reformacije — dokle kroz 400 godina — bio je to tek po peti put slučaj, da je načelnik Londona katolik. Kad je godine 1893. bio prvi puta biran za načelnika katolik, uzbudilo je veliku senzaciju među protestantima i anglikancima. Nema dvojbe, da je i ovaj izbor velik, velik uspjeh katolicizma u Engleskoj.

DRUŠTVENE VIJESTI »APOSTOLATA«

»Apostolat sv. Ćirila i Metodija« u Zagrebu primio je u godini 1934. dalje u ime darova i članarine slijedeće svote: Ivan Gašpert, kapelan kod sv. Blaža u Zagrebu, poslao je 20.— O. — Antun Gold, župnik u Remetincu, 213.— D. — Andrija Dolenčić, predsjednik misijske sekcije u bogoslov. sjemeništu zagrebačkom 238.— D. — Ivan Majerović, prebendar u Jastrebarskom, 20.— D. — Biskupski Ordinarijat u Splitu 300.— D. — Miroslav Bubanić, župnik u Mađarevu, 60.— Din. — Župni ured u Sutlanskoj Poljani 45.— D. — Klara Kujundžić iz Subotice 10.— D. — Mijo Lojna, kapelan u Vrapču, 20.— D. — Ivan Barešić iz Zagreba 50.— D. — Nikola Kovačević, opć. bilježnik u m. u Gjurgjevcu, 20.— D. — Pitomci dječačkog sjemeništa u Zagrebu 200.— D. — Misijska sekcija bogoslovskog sjemeništa u Zagrebu 400.— D.

Plemenitim darovateljima neka Gospod Bog plati!

Povjerenicima i prijateljima »Apostolata«. Usrdno molimo sve povjerenike i prijatelje »Apostolata sv. Ćirila i Metodija«, da sada na početku godine nastoje naći što više pretplatnika na list »Naša Gospa Lurdska««, jer je taj list glasilo nesamo Katoličke akcije, nego i glasilo »Apostolata«. Da je list i lijep i jevtin prema svomu obiamu i sadržaju, ne treba posebice isticati. Kad povjerenici »Apostolata« šalju upravi »Naše Gospe Lurdske« nove pretplatnike, neka ne zaborave naznačiti u narudžbenici: da je to sa strane »Apostolata sv. Ćirila i Metodija«. Time si osiguravamo svoj kutić — svoj Vjesnik.

KAPELICA KRALJICE HRVATA U JERUSALEMU

čeka, da u njoj postavimo svoj narodni zavjetni oltar. Treba još darova, da se može to ostvariti. Svaki darovatelj dobiva sličicu s cvijetom iz Jerusalema na spomen. — Požurite, pridonesite i Vi svoj dar!

ZLATICE

Vrtić uspomena.

Ljerko je sjeo pred tihu seljačku kućicu na najvišem vrhu Bijenika povrh Zagreba. U kući je bilo sve tiho i mirno. Jednako je i sva okolina odavala posvemašnju tišinu. U kućici nije bilo nikoga, a obližnji vlastelinski dvorac bio je posvema prazan. Ptičice su pozaspale. Cvrčkovi još nisu počeli svoje pjesme. Izašao je pun mjesec i bajno rasvijetlio cijelu okolinu. Ljerkovo je oko najprije kružilo unaokolo, gledajući divnu posrebrenu prirodu. Svidjela mu se zagrebačka gora u pozadini. Oko mu je zanijela Plješivica sa Žumberačkim planinama. Gledao je udaljene Kravarske gorice, zaustavio se čak na dalekomu Kleku.

Sve je bilo tako lijepo i milovidno u čarnom sjaju punoga mjeseca. Ljerko je gotovo požalio, što se pod njim pruža umjetno rasvijetljeni Zagreb. Pokrenuo se iz svoga promatranja, zagledao se u vrtić uspomena pred kućom. Bio je to doista vrtić najslađih spomena. Već je i dvadeset godina proteklo, kad je taj vrtić prviput uredio zajedno sa Zlaticom. On je bio tada još dječarcem od sedam godina, a ona djevojčicom u šestoj godini. Ona je zaželjela, da njih dvoje urede taj vrtić. Kazala mu je, neka okopa nekoliko gredica i neka vrtić malko ogradi. Ona je do toga donijela iz polja mnogo zlatica. Kasnije su iz šume zajedno donesli nešto ljubica i šumarica. Djeca su to cvijeće sama zasadila i zalijevala. Nakon nekog vremena odlučili su povećati svoj vrtić. Presadili su onamo i mnogo bijelih ivančica, a Ljerkov je otac u sredinu između zlatica posadio i jedan ljiljan. Taj je vrtić postojao već eto dvadeset godina. Sada je bio lijepo ograđen i pomno uređen. Ljerko i Zlatica ga nisu htjeli zanemariti nikada. I kad su jednom prešli djetinju dob, uređivali su taj vrtić na djetinji način i s djetinjim veseljem.

U taj dragi spomen svoga djetinjstva i svoje mladosti zagledao se Ljerko sada živo. Naročito je pomno promatrao zlatice, kao da ne dopušta mjesečevom sjaju, da ih posrebri. Zlatice za njega imadu ostati neprestano zlatnima. Promatrao je Ljerko svoj dragi vrtić uspomena. Gledao je u dugi niz slatkih spomena iz svojeg života, i kapnula mu je suza prema vrtiću i prema zlaticama. Suza je suzu stala slijediti, ali ih doskora Ljerko otare, primiri se i sam sebi kaže:

»Ostat ću vjeran obećanju Zlatici zadanome! Gospodine Bože, ja sam joj obećao, da ću biti predan u Tvoju svetu Volju«.

Okrenuo se prema veličanstvenoj zagrebačkoj katedrali, izustio je:

»Sve za Te, presveto Srce Isusovo! . . . «

Dugo je još dugo u noć tako sjedio, dočaravao si u pameti one slatke uspomene uz vrtić uspomena, često je uzdahnuo istom riječju svoje predanje Gospodinu. U to svane iza jednog brijega u velikom sjaju »njihova« zvijezda. Bila je to zvijezda Jupiter. Ljerko i Zlatica su je nazvali svojom, jer su obećali, da će u toj zvijezdi, kad budu rastavljeni, gledati sliku Marijinu, pomoliti se presjajnoj Zvijezdi Mariji uzajamno jedan za drugoga. Bio je to prijedlog pobožne Zlatice, koja nije htjela gotovo nikada zapodjeti razgovor, ako ga ne bi

POKLON BOŽANSKOM DJETETU
Naslikao Ghirlandaio

zasladila s kojom barem misli o Isusu ili Mariji. Ljerko je protrnuo, ugledavši sjajnu onu njihovu zvijezdu, uzdahnuo je prema nebu:

»Zlatice, Zlatice, miljena Zlatice, ja gledam u zvijezdu, spominjem se molitvom nebeske Djevice, a činiš li i ti u ovaj čas tako?«

I ponovno ga je napala sjeta i bol, i ponovno je suzu odaslao prema katedrali s uzdahom:

»Sve za Te, presveto Srce Isusovo! . . . «

Na Bijeniku.

Na Bijeniku, uz rodnu kućicu, uz kasniji vrtić uspomena, pada Ljerkovo prvo spominjanje na Zlaticu. Spomen o Zlatici je tako za njega star, kao i spomen o majci. Pred njim je svanula maljušna djevojčica, odjevena u bijelu haljinu, nježne ručice, odsijev krsne nevinosti u oku, to još sve onda Ljerko nije razumio. Pričinjalo mu se sve to tako, kao da je pred njim svanuo onaj naslikani anđelak iz

župne crkve. I nehotice je pružio svoje djetinje ruke prema toj anđeoskoj pojavi. A djevojčica se nije ništa prestrašila dječaka, nego mu brzo pružila svoje cvijeće. On još nije u onoj djetinjoj dobi znao zahvaliti. Prihvatio je, veselo je potrčao s cvijećem unaokolo, a djevojčica je potrčala za njim. I Ljerko je bio lijepo dijete. Odjeven je bio na seljačku. Imao je bijele gaćice, košuljicu i preko nje plavi, narodno izvezeni, prsluk. Igrao se tada prvi puta sa Zlaticom. Kasnije su se igrali neprestano. U igri su tako kasnije uredili svoj vrtić uspomena. Njezini roditelji gledali su rado to dvoje mališana u zajedničkoj igri. Na Bijeniku ni ne bi ona našla druge djece za igranje, jer je u ono vrijeme stajao ondje samo dvor njezinoga oca i seljačka kuća Ljerkovih roditelja. Ljerkov je siromašni otac našao uvijek zarade na susjednom vlastelinstvu. Otac ga je Zlatičin ljubazno susretao i pomogao mu rado u nevolji. Čim bi vlastelin Ivan zapazio Martina, odmah bi ga ljubazno nagovorio. Bara, Ljerkova majka, našla je utočište kod Zlatičine majke, gospođe Dragice. Martin i Bara živjeli su zadovoljno, jer su bili dobre ćudi i vrlo pobožni. Gospodin Ivan bio je jednako dobrocudan čovjek, no neko vrijeme nije pitao za Boga i crkvu. Kakva je pak bila gospođa Dragica najljepše svjedoči ova zgoda:

Zlatica se jednog dana u svojoj šestoj godini igrala s Ljerkom. Bilo je još jutro. Najednom zapazi majku, gdje se vraća iz crkve, od svete Pričesti, ostavi Ljerka, skoči majci u naručaj, poljubi je u grudi i stane majku moliti:

»Mamice, mamice, tu je sad u tvom srcu Isus. Mamice, mamice, progutaj i svoju Zlaticu, da bude uvijek u tvom srcu s Isusom...«

Taj je prizor gospodin Ivan nekako čudno i zamisljeno promatrao. Na njega je učinio duboki dojam. Ljerko to sve nije još posvema razumio, no djetinje se u njem udivljenje porodilo. Zanijela ga je tako velika čeznja Zlatice za Isusom. Okušao je i vidio tu njezinu ceznju kasnije često puta u životu. Vec kod prve svoje Pričesti vidio je veliku razliku između nje i sebe. I on je bio lijepo pobožno uzgojen. Primio je zato vrlo lijepo prvu svetu Pricest. Kad je godinu dana nakon toga vidio Zlaticu po prvi puta uz Božji stol, onda ju nije mogao prepoznati, nesamo on, tada još dijete, nego nitko, pa ni ista majka. Seljaci, i ono nesto iskolanih ljudi, koji su promatrali taj prizor u zupnoj crkvi, nisu se mogli nadiviti. Ljudi su imali dojam, da anđeli u nebu bas tako izgledaju kao i Zlatica, i njihova ljubav spram Gospodina jedva da moze biti veća od ljubavi toga djeteta.

Zlatica je od toga časa neprestano čeznula za sjedinjenjem s Gospodinom. Njezinom ocu je to sve bilo malko pretjerano. U to je već vrijeme bio i on pobožan, ali tolike čežnje svojega djeteta za Gospodinom nije mogao odulje vrijeme shvatiti. Kao malena djevojčica često bi skočila u obližnju kapelicu sestara milosrdnica. Igru bi najednom prekinula i potrčala, što je bolje mogla dolje u kapelicu. Njezina je vjera bila tako živa, a njezina ljubav tako srdačna, da je to jedva shvatljivo. Ona je pohrlila ravno pred svetohranište. Kao da Isusa očima gleda najavila Mu se riječima:

»Isuse, Zlatica je ovdje...«

Na to je stala moliti neke usmene molitve, a onda razgovarati sa Gospodinom. U tihoj kapelici čula je koja redovnica u kutiću više puta, kako dijete nježno razgovara s Gospodinom:

»Premili Isuse, Zlatica Te moli, da bi Te mogla uvijek jako, jako ljubiti. Zlatica Te moli, da bi Te ljubila i majčica i tatica. I još Te zlatica moli, da bi Te ljubio i Ljerko i njegov tata i njegova mama i mnogo, mnogo ljudi..«

Pobožno se prekrižila, pokleknula pred Spasiteljem i kao brza košuta pojurila na brdo. Ljerko je znao pitati:

»A kud si pohrlila? Gdje si bila?«

Njezino se lišce zarumenilo i malom je svojom ručicom pokazala prema kapeli. Na to je nastavila s njime djetinje igre, da ga nakon nekog vremena opet ostavi i pobjegne k svojem Gospodinu. Činila je tako i kad je učila za školu. Vrlo nadarena djevojčica vrlo je i rado učila. Svoj je rad baš kao i svoje igranje prekinula, da skoči k Božanskom Sužnju Ljubavi. Pobožna ju je majka koji put i slijedila u crkvu. Otac za to u glavnom nije znao. On je naime svakim jutrom polazio u grad u svoj ured. Bio je on ne samo vlastelin, nego i visoki vladin činovnik. Prije osam sati u jutro odvezao se on u svojoj kočiji u grad. U dva sata poslije podne vratio bi se kući. Zato mu nije bio poznat u tančine duhovni život njegove kćerke. Znao je, da marljivo uči za pučku školu, da se igra s Ljerkom ili što god čita i da kojiput polazi u crkvu. Za sve je najtočnije znala majka, a u glavnom i Ljerko. Divna je to bila molitvena duša, mala Zlatica. Često je znala i odulje proboraviti uz svetohranište tako, da je majka morala otići po nju. Kapelica je za nju bila najmilijim boravištem.

Zlatica je i kao dijete na Bijeniku vrlo volila lijepu prirodu. Svakom bi se cvijetku zadivila, za svakom bi ptičicom potrčala. I u prirodi je gledala neprestano Gospodina. Već ko mala djevojčica znala je tako lijepo promatrati Boga u Njegovim djelima. Majka je njezina upravo uživala u tome. Ljerko ju je pomno slušao i gutao svaku njezinu riječ. Čežnja za Bogom, sreća u Njegovoj blizini, to je tako lijepo ukrasilo dušu djeteta. Prilikovala je dosta cvijetu zlatice, koja svoju zlatnu čašku i zlatne prašnike upravlja spram neba .

(Nastavit će se.)

BORAC KRISTOV

(Nastavak)

Jurja teški kamen privlači zemlji. Ne može se micati. Sve mu je tijelo teško poput olova. Nitko k njemu ne dolazi. Zabranjeno je. Jedina mu je utjeha u ovim teškim časovima molitva. Po molitvi on se razgovara s Bogom. Od Njega traži utjehu i jakost, da uzmogne strpljivo podnositi ove teške dane u svom životu. Bog ga jača. Obilje mu milosti daje. On upravo radosno snosi težinu tamnovanja. On, prah — bijedan čovjek — trpi za vjeru Kristovu.

— Kvinto, strašne su muke što ih Juraj trpi.

— Da, Marcele, vrlo su strašne. Molimo se Bogu za njega. Bez Božje pomoći ne će moći trpjeti dugo ove strašne patnje. Gospodin neka mu dade svoju jakost.

— Upravo đavolska namisao, da ga odvrate od Krista.

— Kažu da je to Saturno svjetovao caru — veli Silvija.

— Može biti. On je sasvim prodao dušu svoju.

— Bar da mu se može sveta Pričest odnijeti! Bilo bi mu lakše.

— Molit ćemo očeve naše, da nam ljubav učine.

— To je opasno.

— Pitajmo za savjet Sulpicja!

*

Juraj dva dana već leži na istom mjestu. Kamen ga je prikovao uz zemlju. Ne daju mu ni vode ni hrane. Već je skoro sasvim klonuo od tjelesnih patnja. Tada se dogodi, čemu se nije nadao. Treći dan rano ujutro dođe k njemu Protej i Anatolije.

— Jurje, došli smo k tebi uz opasnost života. Doveli smo vašega svećenika.

— Gospodin neka vam plati. Gospode, kolike li milosti! Nisam vrijedan toga!

— Mi ćemo vani čuvati stražu. Stražari su potkupljeni.

— Niste se trebali izlagati tolikoj opasnosti.

U taj čas dolazi Sulpcije. Nosi malo svijetlo. Opazi Jurja. Pane na koljena kraj njega. Svijetlo se utrne. Svećenik ga miluje.

— Jurje, brate! Ne boj se trpjeti za Gospodina. On je s tobom.

— Oče, moli se za mene!

— Svi se molimo, brate, za tebe, svi.

— Bog vam platio.

Sulpcije se trgne. Ne smije se dugo zadržavati. On mora još i drugima danas odnijeti Utjehu vjere — Tijelo Gospodnje.

Juraj primi svetu Pričest. Sulpcije izlazi van. On ostane sam u tamnici. No on ne osjeća samoće. Nije on sam. Tu je Gospodin Krist u njegovu srcu. Njegova duša roni u dubinama Milosti Božje... U srcu njegovu prebiva Spasitelj. Njegovo izmučeno i ispaćeno tijelo jest hram Duha Svetoga. Mudrost ovoga svijeta toga ne razumije. Bog prebiva u ljudskom tijelu, ljudskom umu, na nedokučiv način! Svijet zadojen skrbi za ovaj život i blagodatima prolaznih zemaljskih dobara u tu ne vjeruje. Čovjek koji je pustio uzde svojim nezasitnim strastima, za to ne mari. On nema vremena da misli na tajnu vjere, po kojoj se čudesa događaju na svijetu. Bog po Euharistiji čini čudesa preko ljudi jednostavnih i čista srca, koji se sasvim predaju u ruke Gospodinu. Euharistija jača našu vjeru, učvršćuje ufanje, usavršuje ljubav. Prvi kršćani svu svoju snagu za javno ispovijedanje vjere crpe iz Euharistije. Ona im je jakost i utjeha. Ona ih jača na mučilima. Po njoj veselo hrle u smrt za Krista.

Isti dan pozvan je Juraj ponovno pred cara. Došao je mirno. Potpunoma se predajući u volju Božju. Car ga dočeka okružen svojom svitom.

— Jurje, žrtvuj ili ćeš sada ići na mučilište.

— Care, ne bojim se muka. Gospodin je sa mnom.

— Vodite ga na trg.

Vojnici vode Jurja. Vani je strašna zima. Snijeg pada. Vjetar ciči. Cvileći vija snijegom na sve strane. Svjetina ne mari za to. Slegla se skoro čitava Nikomedija, da vide borca Kristova, gdje umire u strašnim mukama za Krista. Sam car je došao. Ponosno sjedi na svom stocu. Prezirno promatra svijet. Do njega sjede njegovi čankolizi. Odličnici grada malo dalje. Među najuglednijima stoje Protej i Anatolije. Juraj oborenih očiju stoji sred gomile ljudi. Uzdigao je svoje misli Bogu. Pred njim stoji njegovo mučilo. Veliki drveni kotač. Ispod njega stoje učvršćeni noževi. Dva vojnika vrte kotač. Tim mučilom izrane mučenika, te on mora sigurno iza mučenja za par dana umrijeti.

— Na ovaj ćeš kotač ići ako se ne odrekneš svoje vjere.

— Moj je život u rukama Gospodinovim.

— Svlačite ga.

Vojnici grubo skidaju odijelo s njega. Zbog zime tijelo se trese. Koža se ježi. Zubi cvokoću. Juraj moli. Polažu ga na kotač. Čvrsto ga vežu.

— Odreci se, Jurje, Krista!

Juraj pršće. Kroz tijelo mu prolaze srsi. Vapi Kristu za pomoć.

— Isuse, daj mi sada jakosti.

— Okrećite!

Vojnici lagano vrte kotač. Juraj se moli... Najednom mu se trzne čitavo tijelo. Svježa crvena krv lizne iz tijela. Poškropi bijelu snježnu ponjavu. Iz grudiju se mučenikovih vine usklik:

— Bože moj!

— Brže! Brže!

Juraj dršće čitavim tijelom. Noževi bockaju. Od bola mu se tijelo grči. Usne krive. Lice mu je iznakaženo. Daha mu nestaje... Sred najjačih muka zaviče:

— Isuse, Isuse, smiluj mi se!

U taj čas snijeg prestane padati. Toplo sunce sine. Obasjava zemlju. Snijeg se počima topiti. Pravi proljetni dan! Vojnici ne mogu dalje vrtjeti njegovo tijelo preko noževa. Lice mučenikovo zasja neobičnom vedrinom. Usne mu se šire u blaženi smijeh. On vidi pred sobom lik Spasiteljev. Stoji blijed. Trnjem okrunjen. Pokazuje mu svoje tijelo isprebijano od bičevanja. Govori mu:

— Ne boj se, Jurje! Ja sam s tobom.

Nedaleko od cara stoji drvo. Ono se najednom zazeleni. Svijet je zaprepašten ovim, što se oko njega zbiva. Ne vjeruje svojim ćutilima. Najednom zaori gromki glas naroda:

— Čudo!

— Velik je kršćanski Bog.

— Živio Krist, Kralj nebeski!

Kao valovi na moru što se dižu i spuštaju, tako se ustalasao i narod. Ljudi su se počeli gurati napred, da vide mučenika. Vojnici guraju narod natrag. Car stoji blijed. Pogani viču:

— Isus je pravi Bog!

— On daje jakost svojim pristašama.

— Care, daj slobodu Jurju!

— Daj slobodu kršćanima!

— Moćan je njihov Bog!

— Šutite! — skoči Saturno među puk. Viče mahnito.

— Laža je njihov Bog! Juraj je vrač. Ovo sunce što sije nije pravo sunce. To se nama pričinja. Ovo drvo nije zeleno. Ne vjerujte kršćanima. Oni su vrači. Vrtite taj kotač! Što se bojite? Vrtite!

— Ne! Ne! — viče narod.

— Saturna metnimo na kotač, da vidimo, hoće li njemu božica Cibela pomoći?

— Da! Da! Saturna metnimo na kotač.

Car se diže. Zapovijeda vojnicima, da vode Jurja natrag u tamnicu. Narod ga prati. U neopisivom oduševljenju kliče.

— Živio časnik Juraj!

— Živio borac Kristov!

— Slava kršćanskom Bogu!

— Slava Isusu Kristu!

Car blijed kao strava dolazi u svoje odaje. Čudna ga misao progoni. Ne da mu mira.

— Krist je ipak Bog!

Zove Saturna preda se.

— Saturno, Krist je ipak Bog!

— Ne, care! Sve je to Juraj čarolijama učinio.

— Kako može u tren oka snijeg prestati padati, toplo sunce sinuti i pripicati zemlju, a Golo drvo se zazeleniti? Tu može učiniti samo kršćanski Bog.

— To se može i vračkama učiniti.

Car pljesne rukama. Ulazi njegov oslobođenik. Car zapovijeda dovesti Jurja pred sebe. Brzo ga dovedu. Puk, koji je i prije stajao pred dvorom, ostane da čeka završetak ovih događaja.

— Jurje, ti si vrač.

— Vračari rade u savezu sa sotonom, a ja se tim zanatom ne bavim.

— Kako je nastalo ono čudo?

— Volja je Božja bila.

— Napravi i sada kakovo čudo!

— Eee, moj care! Ne pravi Bog čudesa, da se mi ljudi zabavljamo i igramo Njegovom svemogućnošću.

— Dat ću slobodu i tebi i svim kršćanima, ako napraviš, da ovo drvo pred mojim dvorom prolista. Ne napraviš li to čudo, onda ćeš ići u naš hram žrtvovati Apolonu.

— Neka vaši svećenici to kušaju.

— Oni ne mogu.

— Ni ja ne mogu sam svojom moći ništa učiniti. Bog pak ne pravi čudesa, da udovolji hirovitim željama ljudskim.

— Što se pretvaraš, vraču? Načini čudo! — vrišti Saturno. — Onda ćemo ti vjerovati!

— Da stotinu čudesa načini Gospodin pred vama, vi mu ne biste vjerovali, jer ste tvrda i okorjela srca.

— Kada ne ćeš da načiniš čudo, onda moraš ići u Apolonov hram.

— Ako baš hoćeš, care, pođimo u hram, da vidimo te bogove koje ti tako jako častiš. Car veselo pristane na to. Odmah pođu u hram a narod ih prati.

* * *

Saturno bježi napred u hram. Brzo skupi svećenike. Upozori ih, da u hram dolazi Juraj.

— Braćo! Povrijedi li on naše bogove, tada hrabro za mnom. Mi ćemo ga ubiti.

— Tako je! Mi ne smijemo dopustiti vrijeđati naša božanstva.

U hram nahrupi veliko mnoštvo pogana. Car dolazi zadnji sa svojom svitom. Juraj dolazi u poganski hram. Ovaj se sja od prekrasna mramora. Kipovi poganskih bogova stoje nijemo. Nepomično bulje u puk. Prekrasni mozaici cakle se po podu. Juraj promatra sve to sažalno. Žao mu je, što se ljudi klanjaju mramornim bogovima, a preziru jednoga i istinskoga Boga. Dolazi do kipa boga Apolona. Pruži ruke prema njemu. Narodu od uzbuđenja zastaje dah. Znatiželjno promatraju Jurja.

— Bi li ti htio žrtvu primiti, koja pripada pravom Bogu? — pita mučenik kip. Nad kipom načini znak svetoga križa. Kip se potrese. Sotona iz kipa poviče strašnim glasom.

— Ja nisam Bog! Ja nisam Bog!

— Ima li više Bogova?

— Samo je jedan Bog! Nema drugoga osim Onoga, koga ti častiš!

— Zašto zavaravaš narod, da si ti bog?

U hramu vlada strava. Nitko se ne miče. Blijedo promatraju kip boga svoga, što se trese od straha, kao šiba na vodi, pred učenikom Kristovim.

— Zašto ne možeš ustrajati, a da se ne otkriješ predamnom i pred drugim štovateljima Krista!

— Jao! Jao!

Juraj opet načini križ nad kipom. Uz strašnu riku i jauk popadaju svi kipovi bogova na pod. Razmrskaju se na stotine sitnih komadića.

Narod prestrašen stane bježati van. Poganski svećenici stanu vikati na Jurja i cara. Saturus izvuče nož ispod haljine. Poleti na mučenika. Ovaj se sruši mrtav. Utroba mu se raspukla. Drob ispao van...

Svi stoje prestravljeni u hramu.

— Sada vidim, da je taj Juraj vrač. Vodite ga van i odrubite mu glavu...

Juraj je završio svoje poslanje. Proslavio je ime Božje pred poganima. Mnogi su se obratili na kršćanstvo. Među drugima bili su Protej i Anatolije. Krvnik mu je odrubio glavu. Njegova duša poleti u naručaj Gospodinu Isusu Kristu, koga je ljubio svom dušom i za koga je svjedočio, da je Bog.

Godinu dana iza smrti svečeve odrekao se prijestolja car Dioklecijan. Povukao se u tišinu. Sagradio je sebi na Jadranskom moru grad, u kojem je odsada živio. Taj grad jest današnji Split. Tu je umro.

Iza odlaska sa njegova trona, nastaje u državi nered. Dižu se novi carevi i protucarevi i nestaje ih. Progoni i dalje traju, ali u manjoj mjeri. Kršćani se okupljaju oko Konstancija Klora. On ih štiti. Tamo su pobjegli Silvija i Kvinto, kad su se uzeli. Za njima je otišla i Marcela sa svojim mužem. Anatolija i Proteja ubija Galerije zbog ispovijedanja vjere u Krista. Na zapadu stvara sebi jaku i hrabru vojsku od kršćana Konstancije. Tom vojskom izvojšti sebi pobjedu sin njegov Konstantin. On postaje gospodar države. Deset godina iza smrti svetoga Jurja (313.), daje on potpunu slobodu kršćanima. Kršćanstvo osvaja sada čitavu rimsku državu. U povijesti čovječanstva nastaje preokret. Crkva malo po malo sve više dolazi do utjecaja na ljudsko društvo.

Kasnije sruše moć rimske države razni poganski narodi. Crkva ih prima u svoje krilo. Pod njezinim utjecajem nastaju nove narodne države. Među inim narodima bio je i naš hrvatski narod.

•

Prohujali su mnogi vijekovi od smrti cara Dioklecijana. Nestalo je njegova carstva. Nestalo je spomena Saturnu, Ramuli i stotinama drugima, koji su progonili Crkvu Kristovu. Uspomena na svetoga Jurja živi. Živi u Crkvi. Ona je sve nadživila. Iza svih progona ona je izašla uvijek ojačana, pomlađena. Novom snagom, snažnim poletom osvaja ljudska srca. Nije ni čudo! Ona je čuvarica Kristova nauka. U njezinom krilu nalaze se sva sredstva Milosti Božje. Ona ih dijeli ljudima — svojoj djeci. Neki otiđu od nje, ali uvidjevši, da nema raja na zemlji, vraćaju se natrag Bogu, natrag Njegovoj Crkvi. Ona je kraljevstvo Božje, koje nitko ne će moći uništiti.

Crkvom Kristovom ravna Duh Sveti. Zalud naprezanje ljudsko, da je uništi. To je nemoguće. Bog svoga djela — Crkvu katoličku — ne da uništiti. Krist — Vječna Istina — je rekao:

»Ni vrata paklena ne će je nadvladati!«

Karlo Ivančić.

JERONIMSKI VJESNIK

JERONIMSKA KNJIGA O NOVOJ GODINI

Hvala Bogu, možemo s radošću k ovoj Novoj Godini reći, da su jeronimske knjige ove zime pokazale dosad veći uspjeh nego lane. Naši vrijedni povjerenici su ih više proširili, a jeronimski članovi su se u većem broju prijavili i uzeli knjige, nego lanjske zime. Svima hvala! Iza krize prošlih dviju godina eto opet svetojeronimska knjiga kreće naprijed. Bilo to na sreću svima, koji jeronimske knjige rado čitaju i kojima one nose obilje zdrave duševne hrane! I baš radi tog najnovijeg napretka jeronimske knjige ulazimo s mnogo novih nada u novu godinu 1935. te molimo Svevišnjega, da svetojeronimskom štivu u toj godini podijeli što više blagoslova, kako bi urodilo što većim uspjehom i plodovima za dobro hrvatskog naroda. Sve prijatelje Hrvatskog Književnog Društva sv. Jeronima molimo, da svetojeronimsko nastojanje i dalje svim silama podupru, da se broj jeronimskih članova poveća, a jeronimske knjige da povećaju svoje proširenje i ondje, kuda su dosad malo i premalo dolazile. Neka je to s Božjom pomoću! A svima, koji se raduju svetojeronimskom napretku, svim jeronimskim suradnicima, povjerenicima i članovima neka ova godina bude osobito sretna i blagoslovena!

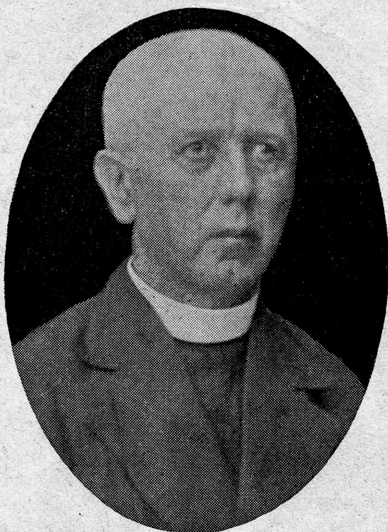

FRA EUGEN MATIĆ,

koji je kao književnik pod imenom Narcis Jenko postao jedan od najboljih hrvatskih pisaca novijega doba. Od njega je Društvo sv. Jeronima prije 10 godina izdalo knjigu pripovijesti „Bosančice", a sada pred Božić njegov veliki roman „Obitelj vojvode Hrvoja".

STOTA GODIŠNJICA »DANICE HRVATSKE«.

Hrvatsko Književno Društvo sv. Jeronima izdaje već 65 godina kalendar »Danicu«, koji cijeli hrvatski narod toliko voli. Ali prije te svetojeronimske »Donice« postojala je još jedna druga »Danica«, koja je izlazila kao časopis, i to kao prvi hrvatski časopis uopće. To je bila »Danica Hrvatska«, koju su hrvatski preporoditelji počeli izdavati 6. siječnja 1835., dakle ravno prije sto godina. Od tog doba započeo je pokret hrvatskog preporoda, koji je bio nazvan ilirskim pokretom te urodio tim, da su svi Hrvati došli do svog narodnog osvještenja i da je prosvjeta stala da se širi po svim hrvatskim krajevima. Ove godine slavimo dakle stotu godišnjicu tog svog narodnog preporoda, a mi se ovdje u prvom redu sjećamo one prve »Danice Hrvatske, Slavonske i Dalmatinske«, koja je prva razvila zastavu naše narodne svijesti i prosvjete. Za njom je 35 godina kasnije došla svetojeronimska »Danica«, koja vjerno čuva

Jeronimski povjerenik don Jerko Andreis.

i vrši djelo hrvatskog katoličkog prosvjećivanja do dana današnjega i ostat će vjerna tome i za svu budućnost. Zato neka se prigodom ove stote godišnjice prve »Danice Hrvatske« što jače proširi svijetlo dične naše svetojeronimske »Danice«!

DIVNA KNJIGA IZ BOSANSKE DAVNINE

Već teče šesnaesta godina, otkako se na drugi svijet preselio jedan od najboljih novijih hrvatskih pisaca iz Bosne. To je bio fra Eugen Matić, koji na svoja književna djela nije stavljao pravo svoje ime, nego izmišljeno književno ime Narcis Jenko. Pod tim imenom upoznali su ga još prije deset godina (dakle, kad ga više nije bilo među živima) i svetojeronimski čitaoci. Baš ravno prije 10 godina naime izašla je među jeronimskim knjigama i knjiga pripovijesti od Narcisa Jenka pod nazivom »Bosančice«. Krasne su to pripovijesti iz bosanskog života. Jeronimski članovi su ih objeručke dočekali pa su brzo bile razgrabljene tako, da su već za mjesec dana morale biti iznova tiskane. Danas se ta knjiga pripovijesti ne može više uopće dobiti, pa će biti potrebno, da se jedamput iznova izda. Sad je međutim Društvo sv. Jeronima izdalo drugu jednu prekrasnu knjigu od Narcisa Jenka: zove se »Obitelj vojvode Hrvoja«. To je velik roman, koji opseže skoro 500 stranica, a u njem se opisuju događaji i prilike u Bosni prije 600 godina. Zanimljiv je to roman, kakvih mi Hrvati malo imademo. Komugod dođe u ruke, na dušak će ga pročitati. A treba da se nađe u svakoj boljoj hrvatskoj kući. Ta knjiga urešena je i s prekrasnim slikama od slikara Gabrijela Jurkića, koji je bio njegov prijatelj i koji je baš sad pred Božić u Zagrebu svojim slikama doživio veći uspjeh nego ikoji hrvatski slikar u posljednjih 10 godina. Te slike daju romanu »Obitelj vojvode Hrvoja« posebnu ljepotu i privlačivost. S tim slikama ima cijela ta knjiga preko 500 stranica pa stoji u knjižarama 60 dinara, a kod Društva sv. Jeronima za jeronimske članove i pretplatnike samo 40 dinara. Ima li ikog svijesnog hrvatskog čitatelja, koji bi smogao tu svotu, a da ne bi htio sebi naručiti tu prekrasnu knjigu?

KNJIŽICA O CRNOJ VELEVLASTI

Ovih dana izašla je nova jeronimska knjižica po dinar pod naslovom **»Crna velevlast«.** U njoj nam se pripovijeda, kako su pred Božić išla tri seljaka u grad, pa kad su se odanle vraćali tužili su se jedan drugom svaki na svoje jade, a to su danas ljudi sviju nas: stradanje seljaka od gospodarske krize, nestašica novaca i strah od rata. Dok njih trojica tako idu u razgovoru, dostigla su ih dva bijela brata dominikanca, koji idu baš u njihovu župu na misije. I sad se između tih dominikanaca i trojice seljaka raspreo zanimljiv razgovor, iz kojega saznajemo, kako se jedna velika sila, nazvana crna velevlast, uplela u današnji život svega čovjeačnstva, pa ga vodi iz jednog zla u drugo, a da to ljudi ni ne vide. Ta crna velevlast dala se u službu najgorih gospodara: kapitalizma, framasonerije i boljševizma, te odatle sve ove naše pokore, od kojih patimo i stradavamo. Da saznate, koja je to crna velevlast, uzmite tu knjižicu i pročitajte je. Na vrlo lijep pučki način napisao ju je naš glavni svetojeronimski urednik dr. Josip Andrić. Nema toga seljaka, koji je ne će rado pročitati. A kad je pročita, znat će, što nije znao. Stotinu tisuća tih knjižica trebalo bi da zađe po svim našim selima, da se onda čuje prava istina.

JEDAN OD NAJBOLJIH JERONIMSKIH POVJERENIKA

bio je dalmatinski svećenik don Jerko Andreis, koji je nedavno umro u 62. godini života. Rodio se u Blatu na Korčuli godine 1873. Za svećenika je bio zaređen godine 1896. Za 38 godina svog svećeničkog života učinio je mnogo dobra svom narodu. Najviše je nastojao, da među svoje vjernike proširi svetojeronimske knjige. Upisao je u Društvo sv. Jeronima preko 700 članova. Znao je pokucati s jeronimskim knjigama u ruci na mnoga vrata i nagovarati sve, da uzmu te vrijedne knjige. Kad se radilo o širenju dobrog štiva, ništa mu nije bilo teško. I uvijek se ponosio svojim radom za Društvo sv. Jeronima, kojemu je bio nada sve odan i vjeran. Neka mu za sve to Svevišnji po zagovoru sv. Jeronima dade nagradu u vječnosti, a među nama neka mu bu de trajan spomen!

Svetište Majke Božje Lurdske - Zagreb

Milodari za gradnju Hrvatskog Zavjetnog Svetišta Majke Božje Lurdske

MJESEČNI DOPRINOSI ZAGREB

Po Din 100: Forster Josip. **Po Din 50:** Kulišek inž. Ivo, Vujašković Marija, Penić Ivan, Dr. Janko Šimrak, Sertić Zora-Ana, Krleža Milan, Brlek Marija, Dapčić Marija, Mladić Mary, Vasić Đ. **Po Din 30.** Guči dr. Ljudevit, Rogić Terezija. **Po Din 25:** Mladić Mery. **Po Din 20:** Knjižara Kugli, Čavić Ljerka, Vukušić Marija, Doehne Elizabeta, Kranjc Lucija, Marchetti Slava, Matić dr. Pajo, obitelj Fegić Franz Ružica, Megyery Stjepan, Aljinović Rade, Govedić Sofija, Vuksan Franciska, Potočnjak Sofija, Preskar Maks, Sokolić Anka, Perinić Marija, Pilar Marija, Mužar Pepica. **Po Din 15:** Vandecar Amalija, Vranican Mila, Stenzel Zlata, Obitelj Suknaić, Glaser Josefina, Vuksan Franciska. **Po Din 50:** Brlek Marija. **Po Din 20:** Topolšek Gusti, Bach Marija (u ime zavjeta). **Po Din 15:** Prikryl Marija i Josipa. **Po Din 10:** Šef Ludovik, obitelj Dumbović, Ivaković Josipa, Suknaić Marija, Kraljić Marica, Voplakal Marija, obitelj dra V. Kružića, Cella Valent. Lugarić Mary, obitelj Mittel, Dukić dr. Baldo, Šprajcer dr. Zvonko, Placaić Zika, Vezjak Marija, Msgr. Dočkal dr. Kamilo. Bilin Pepica, Babić Kristina, Ristić Marija, Ivanković Antonija, Mihok Barbara, Turk Ivan, Zoričić Marijana. Klamfer Božena, Zenić Ante, Zupan Marija, Malvić Marija, Vidnjević Antun, Jurak Vjekoslav, Ondrušek Ana, Smrekar Zdenka, Perše Franjo, Grubić Julija, Horvatić Antonija, Smerdo Bety, Posavec Doroteja, Perusko Josefina, Skrebe Nada, Puljak Milka, Horvat Vilko, Zovko Roza, Stivančević Anka, Polić Zvonko, Strecha Štefica, Kovačić Luka, Horvatek Olga, Mlakar Neža, Berlbach Ana, Čeberlin Čecilija, Richter Anica, Zorčić Marijana, Jaković Anka, Vukelić Anka, Strmšek Liza, Vitaić Magdalena, Toljaga Marija, Jančić Marija, Orešković Marija, Derić Marija, Vrgoč Irena, Tomaš Roza, Sečak Mijo, Mateš Antun, Bilan Ivan, Franz Vjekoslav, Jelačić Stanko, Dimić Zora, Koban Sofija, Pregel Vojtjeh, Rein Eugen, Modrić Jelka, Brandt Paula, Šipak Ivka, Lamza Katica, Kaurić Marija, Rosenberg Miško, De Festetić dr. Miroslav, Rubelli Marija, Kodrnja Barbara, Butorac Josip, Dragutinović Josipa, Vidmar Marija, Jurčev Viktor, Ljubić Julijana, Sirovec Marija, Filipaj Zdenka, Krček Marija, Grobelnik Vera, Hobek Viktorija, Bedeković Katarina, Lukačić Reza, Poch Marija, Martecchini Greta, Suša Ljubica, Filipović Andra, Ostroški Grga, obitelj Bacha, Sestre Kovačić, Lukšić Anica, Pavlić Marija, obitelj Stopić, Krušlin Marija, Varga Josipa, Lončar Matilda, Marković Josip, Koemiveš Fanika, Molinari Petar, Prosen Ernest. Pilaj Marija, Cvitaš Vilma, Barč Ljubica, Pavletić Milan, Latković Matija, Keesz Franjo, Kunst Elza, Tomičić Marija, obitelj K. Klaić, obitelj Radović, obitelj Lončarić, Lamza Tina, Rubelli Oskar, Habdija Andrija, Habdija Marija, Kavšek Ivan, Jakopčević Josip, Žaja Ivan, Štrukelj Franjo, obitelj Kernic, Kujundžić Ljubica, Sinković Antonija, Surjanović Katica, Lesić Vera, obitelj Držejić, Mlinarić Antonija, obitelj Ribar, Vuković Ruža, Tutek M., obitelj Jovan, Šubajković Katarina, Fabjanić Rita, Levatić Katarina, Ilčić Anka, Majner Ivana, Ugarković Milan, obitelj Schaeffer, Sladović Anka, Plivelić Katica, Guttmann Danica, Kuehner Matija, Gavazzi Katica, Pupić Ivo, Zidanšek Marija, Gajetan Marija, Božić Aleksander, Hnilička A., obitelj Bogner, Zrnec Antun, Kordeš Helena, Kuljiš Anton, Cesarec Fanika, Nežmak Julka, Hitil Katarina, Dolenec Ruža, Dević Marija, Golač Ivka, Kosina Josipa, Markotić Stjepan, Zlomislić Ivka, Cerovski Ljubica, Kržina Josipa, Sviben Anka, Habjanić Marija, Perger Vlado. **Po Din 5:** F. Kraus, Šoba Rozika, Beuc Lovro, Ortenski Vjera, Majstorović Marija, Lupel Paula, Bortek Mijo, Kjabudin Ana, Rukač Cecilija, Golubar Drago, Tusak Marija, Vagner Katica, Wirth Klotilda, Sarotar Fanika, Marinko Marija, Milić Ivan, Petan Ursika, Kos Slavica, Filipčić Emica, Špiljar Pepica, Grm Agneza, Trebotić Vjekoslav, Hržina Josipa, Kotlar Božidar, Klasiček Filip, Baranović Marija, Karadžole Dimnica, Sverko Elvira, Pizent Mate, Harlavi Veronika, Delak Romana, Harlavi Jelena, Viehember Vilma, Mayer Ljubica, Marčić Anka, Cesarec Julijana, Skenderović Katica, Nešić Josefina, Hafner Fanika, Markotić Magdalena, Bajs Josip, Majvenović Josipa, Sviben Jurica, Sokolić Dragica, Zemljak Marija, Fuchs Jelena, Marković Anđela, Rožankovski Marjana, Kobasić Milka, Oskarić Stanka, Ferić Ana, Želavec Marija, Gerarska Anica, Meštrović Ana, Sartori Božidar Ribarić Leopoldina, Weiss Ivanka, Marosi Anka, Barica Ursa, Beček Draga, Bukal Anđela, Novak Mila, Kelo Emil, Odić Anica, Šimundža Marija, Zdelar Evica, Trpčić Viktorija, Turčić Terezija, Tanek Milka, Vondička Franjo, Kolarec Jagica, Liprak Ivka, Fekeža Đuro, Podhraški Ivka, Habiduš Rudeš, Soračević Dominik, Zupan Marija, Kunštek Stjepan, Klavuri, Stjepan, Lončar Mirko, Biškup Josip, Šušan Franjo, Novak Milka, Frčko Slavica, Vinković Lina, Spiller Dominik, Gredičak Mato, obitelj Šečak, Boltner Terezija, Hranić Ćiril, Stošić Zlatko, Makater Terezija, Bukovec Rozalija, Staniol Marija, Fantoni Blanka, Kutnjak Anka, Turek Rozika, Lončar Katica, Lončar Anka, Supanc Ana, Gunić Josip, Bošnjak Marija, Lukšić Štefica, Miserić Marija, Muhor Barica, Halopija Krista, Manzoni Ljerka, Engedy Marija, Petrović Marija, Ku.inić Anka, Logar Tereza, Bašlić Marica, Čokolić Katica, Markoci Katica, Šimunić Agneza, Rožaj Karl, Horvat Zlata, Žižek Ana, Marjančić Ruža, Balley Nada, Mihora Julka, Božić Tereza, Richter Katarina, Senečić Luiza, Juginović Zvonimir, Škomrlj Marija, Oenhnleitner Zora, Strumenik Pepica, Kovačević Štefica, Čuček Milan, Vadalma Marija, Petz Terezija, Kleščić Dragica, Cesar Adela, Belajac Marij, Schoenbuchner Leopoldina, Juriša Julijana, Gerbl Slava, Jakovčić Katarina, obitelj M. Blažeković, Lomnicki Stanko, obitelj Floss, Stritof Marija, Katalinić Marija, Goričan Josipa, obitelj Maček, Preissler Zdenka, Posavec Stjepan, Šimunić Ljuba, Nežić Nikola, Šarić Vinka, Horvat Leopoldina, Banjšek Matilda, Grahovec Anka, Iskra Amalija, Tolić Ana, Fress Ljubica, obitelj Filipović, Čorc Josip, Maretić Stjepan, Marjanović Marija, Vojvodić Katica, Obitelj Kolić, Berger Sofija, Pisarević Pavao, Vrbanić Herman, Reizer Marijana, Rotar Anica, Ivančević Đuro, obitelj Malešić, Kolomanko Josefina, Bouša Antonija, Čapek Marija, Sakšek Katarina, Kobe Rosalija, Uroić Katarina, Milanković Marica, Moslavac Vilma. Postružem Ankica, Roždak Anđela, Tumpa Jelka.

(Slijedi).

NOVI MJESEČNI DOPRINOSI ZAGREB

Po Din 5: Obitelj Devčić, Žagar Ljuba, Nežić Antonija, Vulić Etela, Marković Katarina, obitelj Karninčar, Groegl Julijana, Čorko Marija, Werk Mila, Miličević Živko, Žnidarec Fanika, Gunjčar Slavko, Brinovec Marija, Horvatić Antonija, Baranović Marija, Karadžok Danica, Djeca Kulčar, Zoričić Marica, Korenić Ruža, Brušnjak Josip, Šoba Rozika Rebanjšak Vilma, Stapa Elizabeta, Benjuk Zora, Jazbinšek Florijan, Zugl Dragutin, Sedlečić Stanislava, Skendrović Katica, Nešić Josefina, Beljan Ursula, Fras Rado, Subotnik Josipa, Zajec Marija, Rožić Vladimir Brešan dr. Branko, Dejanović Milica, Negro Marija, Mišak Franjo, Stukli Rudolf, Ohnleitner Dragutin, Garašić Ana, Gradinšćak Ana, Tomić Milka, Savrić Franjo, Slavić Petar, Stanković Marija, Vicek Jelka, Ruklač Cecilija, Golubac Draga, Horvat Sofija, Čitar Josip, Ledinek Franka, Lozer Magdalena, Kutnjak Anka.

PRIGODNI DOPRINOSI ZAGREB

Po Din 200: Divković Regina. **Po Din 100:** Kaurić Kata i Leda, Smiljan Stjepan, M. Katarina (u zahvalu), N. N., N. N. Jakovac Dragutin, N. N., Dabac Hermina (u zahvalu), Zgurić Eugen, Res Antun. **Po Din 50:** Drenek Hilda, obitelj Janson, Skolan Ivan, N., N., Griesbach i Knaus, A. Rein i drug, »Noris« k. d., Obrtna Udruga, Kasumović Marija. **Po Din 30:** Ivković Josipa, obitelj Jemrič, Brojuk Vida, Lekše Fany, Mert Antonija. **Po Din 25:** Banić Josip. **Po Din 20:** Duić Draga, Puhanić Viktorin, N. N., Mittel Elizabeta (u zahvalu), Svoboda Terezija, Bukvić Marija, Salaj Valburga, Bobinac P., Pech V., Ljubić Ivka, Turković, Premužić Ivan, Ljubić Ivka (drugi put), Bela Pollak Nasljednici, Bazala dr. G., Križić i Kiček, Kirin V., Ježić, Gamulin. **Po Din 5:** Tašner Micika Zugčić Marija, Kolić Marija (u zahvalu). **Po Din 10:** Koenig Mavro, Baburek Štefo, Turk Ivan, Đorđević Ladislav, Hapčić Stjepan, Erca dr. Drago, Fijala Karlo, Odić Ante, Kolivoda Lila, Čulinović Ivka, prof. Ostermann, Benić Mirko, Kirše Terezija (u zahvalu), Jantoleg Marica, Dr. Stenhud, Tkalčić Krešimir, Plavec E., N. N., Hus Velemir, Gošpert M., prof. Kramer, Ivanković Antonija, Benić Mirko, Kosar Vjekoslav, Čulumović, Toth Dragutin, Broz Stjepan, Zgorelec Josip, Gozdenović Pavle, Opačić Stefo, Turk Leopold, Mesarić Ruža, Kenjolo Antonija, Zigorović Rajana, N. N., Pavičić Marica, Tončić Marijana, Preberina Jagica, Fučak Neža, Cella Valent, Greguric Franjo, Glaser Leo, Landikušić dr. Stjepan, Crnić Marija, Lončar Vlatko, Belajec Anton, Tomičić Marija, Lukić Marija, Štengl Franjo, Vereš Tomislav, N. N., N. N., A. B. C., N. N., Brajnik Vida, Jakovčić dr. Ivan, N. N., N. N., Majce Franjo, N. N., Jazbinsky Paula, N. N., Bežić inž. M., Šnidarić Roža, Maček Zora (u zahvalu), Wolf E., N. N., Tomić Josip, Vuksan Katarina, Prossek Roza, Vidić Irena, Pokupec Vjekoslav, N. N., Lukan Rudi, Payer Marija, Lončarić Vlatka, Vilković Branko, Kikl L., Debogović Franjo, Toporiš Ruža- Trmbuhović Marija, Tecilazić Ante, Bobinac Sofija, Platinovšek Milan, Svetić Alojzija, N. N., Horvat dr. Rudolf, Banlić Marija, Sertić Juraj, B. Branko, Šutej, Čanić, Šunjić Stjepan, Vidić dr. Janko, N. N., Fuks Blanka, Hrv. Gosp. Banka, Banić, Barlić Marija, Batić Franjka, Destalit d. d., Somer Marija. **Po Din 5:** Jazbinšek Frano, Petroci Josip, Marjanović Jelka, Mandi dr. Franjo, Bosak Josipa, Horvat Sofija, Hršak Petar, Biterski Nikola, Mihaelinac Anka, Surak Stjepan, Štuki Rudolf, Zenić Mate, Franjić Mila, Radić ud. Ana, N. N., Baranović Marija, Hus Velemir, Ferković i drug, Gamulus Magda, Spiegelski Lav, N. N., N. N., Vrkljan Ana, Pastor Beti, Vandecar Marija, Bogović Mijo, N. N., Ivanković Marija, Petroci Josip, Bosna Mika, Kalić Dragutin, Orešković Vladimir, Dr. Ilić, Đekić Josip, Šoštarić Ljubica, Zgalin Marija, Galij Mihajlo, Mihatović Marija, Mihalinac Anka, Dupelj Željko, Panjić Marija, Juričan Rudolf, N. N., N. N., N. N., N. N., N. N., N. N., Debrecin Marija, Štih Stjepan, Tumpa Jelka, Juričev Benedikt (6), Devčić Nada (6), Vulić Etela, Timer Franjo, Baumann, Tutek Petar, Perak (3), N. N., N. N., Derjuga M., Vulić Eleta (drugi put), Delić Ivan, Alacko Josip, N. N., Penezić, Vugrinčić Katica.

NOVI MJESEČNI DOPRINOSI SAMOBOR

Po Din 10: Paar Adolf, Sevček Franjo. **Po Din 5:** Meznarić Danica, Šimec Anka, Raić Ema, Klešić Janko, Paar Barica, Držić Antonija.

PRIGODNI DOPRINOSI SAMOBOR

Po Din 10: Sefček Franjo, Sefček Stjepan, Malcat Marija, Hinka Franjo, Paar Adolf, Jambrešić Marija, Orešković dr. Stjepan, Sunac Vladimir, Zidanica, Moguti Marija, Fadljević Mijo, Šoštarić Nada, N. N., Spigelski Gvido, Dulčić Anka. **Po Din 5:** Bagadur Fanika, Medved Gabriel, Šver Martin, Zabret Stjepan, Mihalić Ana, Vraneković Ivan, Šmid Marija, Jurčić Olga, Snidarčić Franjo, Lodita Franjo, Meznarić Danica, Petroci Đuro, Vagner Fanika, Dedelić Ana, Lastovčić Brigita, Ćirl Antun.

PRIGODNI DOPRINOSI GRAČANI

Po Din 5: Grđan Đuro, Mihalić Petar, Maldini Ladislav, Banić Ignac, Radić Marija, Grđan Ana, Mihalić Petar.

MJESEČNI DOPRINOSI IZ POKRAJINE

Bjelovar: Gašpar Marija 10. **Čakovec:** Odić Barica 100. **Đurđevac:** Kovačević Nikola 100 (skupa 1000 Din). **Grežići:** Mikinac Kata 30. **Hrv. Kostajnica:** Froehlich Antonija 10, Luburiš Mijo 5. **Irig:** Karalić Ruža i Mare 10, Krvarić Josipa 5. **Jastrebarsko:** Brestić Albrecht 10, Pšeničnik Ljubica 10. **Karlobag:** Bačić Marija 20. **Nedelišće:** Kadela Marija 5. **Novigrad** (podravski): Vizovari Stjepan 100. **Pleternica:** Frisch Terezija 15. **Slav. Brod:** Tunuković Luka i Roza 10. **Suhopolje:** Buček Anka 10. **Šemovec:** Dukarić Mijo 10. **Travnik:** Zec Cesarija 40. **Varaždin:** Bučer Ana 20.

PRIGODNI DOPRINOSI IZ POKRAJINE

Baška: Čubranić Antonija 40. **Beograd:** Mihoković P. 25. **Bebrina:** Didović Franjo 20. **Carevdar:** Štimac Nelka 20. **Cetinje:** Barabaš Tinka 30. **Crnac:** Herjavec Eduard 10 (u zahvalu). **Čabar:** Žagar Margareta 10. **Čučerje:** Šturlić Jana 10. **Dobrinj:** Pavačić Marija 10, Volarić Ivka 10. **Dubrovnik:** Mladinov Danica 100 (u zahvalu za ozdravljenje kćerke). **Garije:** Šimunić Verica 10. **Gračac:** Lukić Olga 20, Masić Marta 20. **Hrv. Kostajnica:** Luburić Anka 5. **Ilok:** Pinter Elizabeta 15.**Karlovac:** Henfl M. 100. **Klanjec:** Novak Olga 20. **Koprivnica:** Dolinar Marica 10, **Kostrena sv. Lucija:** Žgur Jurja 25. **Kostajnica:** Froelich Antun 28. **Kraljevec** (Sutli): Petrović Ivka 50. **Kukujevci:** Brkić Eva 10. **Lepoglava:** Čukljek Ivan 30 (za zdravlje). **Ludbreg:** Dobrec Magica 20. **Lopud:** Tudeško A. 15, Zec F. 15. **Mala Subotica:** Posavec Đuro 20. **Marija Bistrica:** Glaser Marija 10. **Miholjac** (Donji): Strahl I. 50 (po zavtjetu). **Miholjance:** Kuštrak Mara 10. **Moravče:** Perko Stjepan 5. **Novigrad** (podravski): Španić Klara 20. **Novigrad** (na Dobri): Erdeljac Sl. 20, Erdeljac A. 10, Klepac A. 10. **Novoseljani:** N. N. 20. **Ogulin:** Dobranić Ljuba 25, Loznički Ivan 40.

Olib: Pulišić Don Ivan prof. 30. **Omišalj:** Sučić Jele 50, Ilić Mate 20. **Oštrelj:** Tomić Vojtjeh 10. **Orolik:** Majnarić A. 50 (u zahvalu). **Piškorevci:** Rajković Stana 25. **Pale:** Tomljanović M. 50. **Pleternica:** Tudeško B. 10. **Prnjavor:** Pudziak Amalija 20. **Pokupsko:** Medved B. 15 **Podgajci:** Berks M. A. 10. **Popovača** (Mala): Jandrić M. 15. **Sibinj:** Pačić Anka 20. **Raić:** Kuzminović B. 15 (u zahvalu). Slav. **Brod:** Petrin Justina 30, Palles Micika 10. Slav. **Požega:** Vasang Franciska 10. **Samobor:** Čeč Marija 10. **Sela** (kod Siska): Jurina K. 15. **Sarajevo:** Novaković Milica 20. **Savina** (Nikinci): Stančić Lucija 80. **Split:** Šetina Fanika 30, Bonacci Mary 10, Sardelić Emilija 10, Šetina Fani 40. **Suhopolje:** Buček Anka 10. **Semeljci:** Korajac K. 20, Trubeljak Ivka 20. **Sv. Jana:** Hofman Amalija 10. **Stari:** Damjan Katalinić i braća 100. **Sušak:** Grego Mira 10. **Sv. Vid** (Malinska): Župni Ured 200. **Tenja:** Leschinger A. 15. **Trilj:** Prcela A. 15. **Ugljan** (Svjetionik »Tri Sestrice«): Lovrić N. 20. **Uljanik:** Fajman Josip 20 (u zahvalu). **Varaždin:** Blašković Marija 50, Žagar Janko 10, Martinčević Terezija 100 (za zdravlje sina), Makuc Hermina 20, Herceg Štefanija 10, Kujundžić Klara 10 (u zahvalu), Švagel Edmund i djeca 20 (u zahvalu za ozdravljenje mamice). **Velika Gorica:** Sokić Milka 5, Fanton Zlata 5, Demerec Ljubica 20 (u zahvalu). **Vinica:** Crnko Marija 100 (u zahvalu). **Vinkovci:** Dolanski Marija 20, Mosni Ivan 10. **Virovitica:** Kolarec Mato 10, Odicki V. 15. **Virje:** Čik Doroteja 10 (u zahvalu). **Vrbnik:** Žic Ivan 100. **Zemun:** Koenig Konstantin 15. **Zelenika:** Juršin A. 10. **Zavolje:** Ric L. 10. **Županja:** Filipović M. 10.

POVJERENICI

Zagreb: ČČ. SS. Milosrdnice u Bolnici Milosrdnih Sestara (praona) sakupile Din 180. **ČČ. SS.** sv. **Križa,** Dječja Klinika, sabrale Din 50. **Sv. Ivan Žabno:** Kučan Antonija sabrala Din 54 (darovali po Din 10: Dončević Vilim, Dončević Ana, Vujcić Mirjana, Milenković Saveta, Kučan Antonija; ostali Din 4).

Varaždin: Suppan Otilija za istopad Din 290, za studeni Din 255.— **Strmšek Vikica:** za listopad Din 80, za studeni Din 70. **Stari: Vicić Ivanka:** za rujan, listopad i studeni po Din 25. **Karlovac: Bledšnajder Božena:** za rujan Din 145, za listopad Din 115, za studeni 120. **Bruelići: Bruelić Josip:** za rujan Din 210, za listopad Din 95, za studeni Din 80. **Sela kod Siska: Jurina Katica:** Din 155. **Cetinje: Barabaš Tinka:** Din 100.

RAZNI DAROVI

Komlosy Matilda, Kosino, Podkarpatska Rus, darovala je za Svetište Din 338.98. Vidmar Franko i Skok Paulina darovali su 10 srebrnih austrijskih kruna. Gregurić Mat., Box 68, šalje 1 dolar za zahvalnu sv. Misu u čast Majci Božjoj Lurdskoj.

ZA KRUH SV. ANTUNA

Drnić Marija 20, Klaužer Anton 20, Schoeppel Ivo 10, Pijoker Ruža 20, Koren Vera 5.

NAŠI DRAGI POKOJNICI

Umrli su ovi pomagači našeg Svetišta: Dr. Franjo Stipan, Zagreb. Lisjak Terezija, Zagreb. Vusak Ivka, Zagreb. Ivanšćak Ivan, Samobor. Preporučamo ih u molitve. Počivali u miru!

PREPORUČUJU SE U MOLITVE

Dubrovnik Mladinov Danica: sebe i obitelj. **Varaždin Martinčević Terezija** — Zdravlje bolesnog sina.

ZAHVALNICE MAJCI BOŽJOJ LURDSKOJ

Primila sam lurdsku vodu i najljepše zahvaljujem Majci Možjoj Lurdskoj na primljenoj milosti.

Kostrena sv. Lucije, 10. studeog.

Doričić Ludmila.

*

Draga Majko Božja Lurdska hvala Ti na primljenoj milosti, koju nikada ne ću zaboraviti.

Zagreb, 24. studenoga 1934.

M. G.

*

Zahvaljujem Majci Božjoj Lurdskoj na ozdravljenju i na svim drugim primljenim milostima. Svi koji trebate pomoći bilo duševne, bilo tjelesne, obratite se s pouzdanjem Majci Božjoj Lurdskoj i ona Vas ne će odbiti.

Lječilište «Klenovnik«, 2. prosinca.

M. K.

*

Sveta i ugodna mi je dužnost toplo se zahvaliti Majci Božjoj Lurdskoj i sv. Tereziji Maloga Isusa na primljenoj milosti moga ozdravljenja.

Batina Gornja, 22. studenoga 1934.

Mezak Stanko.

*

Zimus sam morala poći pod operaciju koja je bila vrlo teška. Preporučila sam se Srcu Isusovu, Majci Božjoj Lurdskoj, sv. Antunu i sv. Josipu, ako sretno prođe operacija, da ću se javno zahvaliti. Sada izvršujem svoje obećanje te kličem tisuć puta: Hvala dobrome Bogu, našoj dragoj Majci Božjoj Lurdskoj i svima nebeskim zaštitnicima, a posebno hvala za ozdravljenje moga sina i za mnoge dobivene mliosti.

Račinovci, 7. prosinca 1934.

Marica Bunjevac.

*

Hvala dragoj Gospi Lurdskoj koja mi je pomogla u svim potrebama duševnim i tjelesnim, a napose pri ispitu.

Sarajevo, 7. prosinca 1934.

Z. Gurdulić.